

TKP 12. KONGRE RAPORU

TKP 12. KONGRE RAPORU

Sevgili yoldaşlar,

Dünyada ve Türkiye’de çok önemli gelişmelerin yaşandığı bir dönemde partimiz 12. Kongre’sini topluyor.

Emperyalizmin dünya genelinde yaşadığı sıkışma, Türkiye kapitalizminin içinde bulunduğu çıkmaz, AKP’nin İkinci Cumhuriyet’in inşası sürecinde karşı karşıya kaldığı tikanıklık, ekonomi cephesinde çok yönlü müdahalelerle gizlenen daralma, geniş halk kesimlerinin AKP diktatörlüğü karşısında gösterdiği direnç gibi unsurları olan bu tablo, Türkiye Komünist Partisi’nin Kongre’nin ardından önüne koyacağı siyasal ve örgütsel hedeflerini belirlerken göz önünde tutulması gereken somut verileri içermektedir.

Aynı tablo, ülkemizin işçi ve emekçilerinin, kadınlarının, gençlerinin, yurtseverlerinin umudu olan partimizin üstlendiği sorumluluğu da göstermektedir.

Kongre’miz açısından, içinden geçtiğimiz dönemin özelliklerini saptamak, bu koşullara yanıt üretebilecek sosyalist seçeneği yaratmak, partimizi işçi sınıfının ve emekçi halkımızın öncüsü haline getirecek siyasal ve örgütsel dönüşümü sağlamak öncelikli görevlerimizdir.

Kongre’miz bu görevleri yerine getirme, Türkiye Komünist Partisi’nin öncü niteliğini güçlendirme, siyasal ve örgütsel kanallarıyla partimizi halkın mücadele örgütü haline getirme iradesiyle toplanmaktadır.

Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfına ve emekçi halka karşı sorumluluğunun bilincindedir.

Türkiye Komünist Partisi, AKP diktatörlüğünün yıkılması mücadelesinde kendisine düşen görevin farkındadır.

Türkiye Komünist Partisi, iç tartışmaların, sorumluluğunun ve görevlerinin önüne geçmesine izin vermeyecektir.

Türkiye Komünist Partisi, yaşadığı sorunları kesin olarak ardında bırakıp yoluna daha güçlü bir biçimde devam edecek ve ülkemizdeki sosyalist iktidar arayışının öncüsü, halkımızın biricik umudu olmayı sürdürecektir.

12. Kongre, Sosyalist Türkiye'yi kuracak siyasi irade ile toplanacaktır.

Yaşasın 12. Kongre'miz...

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi...

EMPERYALİZMİN KRİZİ, TÜRKİYE VE DEVRİMCİ OLANAKLAR

1. Emperyalizm tüm dünyada gözle görülür bir sıkışmanın içine girmiştir. Bu sıkışma, ne sadece jeopolitik dengelerle ne de ekonomik daralma ile ilgilidir. Emperyalist dünya sisteminin hegemonya kurma çabalarının beklenen karşılığı yaratamamış olması, sözü edilen sıkışmanın başlıca nedenidir. Sovyetler Birliği'nin çözüldüğünün ardından piyasaya sürülen "yeni dünya düzeni" ve "küreselleşme" gibi ideolojik girdilerin etkisi kalıcılaşmamış, geçerliliği sınırlı kalmıştır. Boşalan alanı dolduracak yeni ve kapsayıcı bir ideolojik ve siyasal bütünlüğün oluşturulamaması da emperyalizmin yaşadığı sıkışmayı aşmasını zorlaştırmaktadır.

Dünya kapitalizminin iktisadi alanda on yıllara yayılmış çıkışsızlığı devam etmektedir. Sanayi başta olmak üzere üretken sektörlerde yatırımlar ve verimlilik artışı çok sınırlı kalmakta, bu sektörlerde kâr oranlarındaki sıkışmanın üzeri kriz erteleyici politikalarla örtülememektedir. Reel ücretlerin azalmaya devam ettiği, hem devlet bütçelerinin hem de emekçilerin boğazına kadar borca battığı gelişmiş kapitalist ülkelerde merkez bankalarının

“piyasalara” çılgınca para enjekte ederek ekonomiyi canlandırma politikası, büyük ölçüde spekülasyona ve yeni “fiyat balonlarına” hizmet etmektedir. Büyümedeki ılımlı toparlanmaya rağmen krizin beslediği işsizlik ve yoksulluk dalgası tersine çevrilememekte, kapitalist ekonominin özellikle genç nüfusa istihdam yaratma kapasitesi giderek azalmaktadır.

2. Emperyalizmin Sovyetler Birliği'nin çözülüşünün ardından Ortadoğu'da oluşan boşluğa müdahale etme ve siyasi dengeleri kendi lehine değiştirme aranırları geçen 20 yıla damga vurmuştur. Günümüzde bu aranın sona erdiğini söylemek mümkün olmasa da, emperyalizmle ilgili değerlendirmelerde artık iki faktör daha analize dahil edilmelidir. Bunlardan ilki, emperyalizmin bölgede karşılaştığı direnç ve bununla bağlantılı iç krizdir. Bu krizin, yapısal dönüşümlerle ve bu dönüşümlerin henüz üst yapısal bir dengeye kavuşamamasıyla ilgisi vardır. İkinci faktör ise, bölgede özellikle anti-emperyalist ve seküler dinamiklerin, bir potansiyel olarak kendini göstermeye başlamasıdır. Emperyalizm, her ne kadar bu dinamikleri manipüle etmeye çalışsa da, bu manipülasyonu kalıcı bir mevziye dönüştürmekte zorlanmaktadır.

Bütün bunlardan hareketle, emperyalizm tüm dünyaya olduğu gibi bölge halklarına da kendi içinde az çok tutarlı ve iyi işlenmiş bir ideolojik hat sunamamaktadır. Sonuç olarak, emperyalizmin stratejisinin, bir yandan iç krizi nedeniyle, öte yandan da bölgede karşılaştığı direnç nedeniyle zorlanacağı, bu arada solun bölge halklarına hitap etme kapasitesinin artacağı bir dönemin açılması mümkündür.

3. Emperyalizmin Türkiye ile ilişkileri de yukarıda söz ettiğimiz kriz unsurlarından bağımsız değildir. En başta, AKP rejiminin dış politikada sergilediği ataklığın ve cüretkarlığın sınırlarına yaklaştığı tespit edilmelidir. Bu koşullarda, AKP gibi kontrol dışına çıkabilen unsurlar emperyalizm açısından tehlike yaratabilmektedir. Dolayısıyla, AKP ile emperyalizm ilişkisinin önümüzdeki dönemde sükûnetle ve mutlak bir uyumla yürüyeceği beklentisi gerçekçi değildir. Emperyalizm için AKP'ye alternatif olacak bir projenin henüz yaratılamamış olması, AKP ile emperyalizm ilişkisinde kriz yaratabilecek başlıkların önemsiz olduğu anlamına gelmemelidir.

4. Türkiye ile emperyalizm ilişkilerinin bir dönemini anlatan ve AKP iktidarının ülke içi toplumsal ve siyasal yaşama da dayatmaya çalıştığı Yeni Osmanlılık, başarısız olmuştur. İkinci Cumhuriyet'in "kurucu felsefe"si olarak işlevlendirilmeye çalışılan Yeni Osmanlılık, en başta Türkiye halkının geniş bir kesiminden ret yanıtı almış, bölge halkları nezdinde beklenen karşılığı bulamamış, aynı zamanda emperyalizmin bölge politikalarındaki taktik manevralara da yanıt verememiştir. Diğer bir deyişle, Yeni Osmanlılık, emperyalizmin bölgede farklı hamleler ve taktikler denemek zorunda kaldığı bir konjonktürde esnekliğe izin veremeyen bir katılık sergilemiştir. Dahası, bölgedeki operasyonun yoğun ve yıkıcı etkilerine rağmen, beklenen hızda ve yapılan planlar doğrultusunda sonuçlandırılmamış olması nedeniyle, bir strateji olarak da çöküşe sürüklenmiştir.

5. Türkiye, bölgesi içinde sınıf ilişkileri, kapitalizmin görece gelişmişliği, batıyla olan ilişkileri, laiklik ve bağımsızlık gibi kavramlarla görece erken tanışması gibi özellikleri açısından özel bir ülkedir. Bu nedenle, emperyalizmin bölgesel planlarının odak ülkelerinden biri olan Türkiye, emperyalizmin her türlü planını veya projesini, hiçbir sorunla ve pürüzle karşılaşmadan hayata geçirebileceği bir "boş kap" değildir. Türkiye toplumunun tarihsel ve toplumsal dinamikleri, emperyalizm açısından kolaylıkla manipüle edilemeyecek ölçüde gelişkindir. Bu nedenle, Türkiye'de açığa çıkan toplumsal hareketleri ve halk dinamiğini emperyalist merkezlerin ya da çeşitli gizli güçlerin "dügmeye basması" olarak değerlendiren yaklaşımlar hem hatalıdır hem de haksızdır. Elbette her halk dinamiğine müdahale etmek isteyen bir emperyalist akıl söz konusu olacaktır; ancak bu aklın tüm süreci ve onun dinamiğini belirleyen mutlak güç olduğu söylenemez.

6. Türkiye'de kapitalizmin ve AKP rejiminin karşı karşıya olduğu kriz dinamiklerini savuşturması ve yeni bir dengeye oturması, bu yolla rejimin bir istikrar dönemine girmesi ihtimali son derece zayıftır. Böylesi bir istikrar dönemi için gerekli olan ideolojik hegemonyanın yaratılması ise bugünden yarına yapılabilecek bir iş değildir ve AKP rejimine baktığımızda henüz bu boşluğu dolduracak bir başarı gözlenmemektedir. Dahası hem uluslararası hem de ülke içi gelişmeler açısından, gündemdeki kriz başlıklarının

derinleşmesi, AKP rejiminin daha sarsıcı tepkilerle karşı karşıya kalması ve toplumun tümünü etkileyen bir kriz ortamına girmesi daha yüksek bir olasılıktır. Bu ise, sosyalist hareketin yükseliş ve sıçrama için ihtiyaç duyduğu koşulların ortaya çıkması anlamına gelecektir. Sosyalist hareket, siyasal ve örgütsel olarak, böylesi bir kriz dönemi olasılığına göre hazırlanmalıdır.

7. Kürt siyasetinin bu kriz koşulları içindeki konumu, İkinci Cumhuriyet'in inşasına verdiği destek ve onayla tanımlanmaktadır. Gerek bölgesel, gerekse ülke içi dengeler açısından İkinci Cumhuriyet'in kendisine daha geniş bir alan açtığını saptayan Kürt siyaseti, stratejisini de süreçten olabilen en yüksek faydayla çıkmak, bu amaçla yeni rejimin inşasının önüne çıkabilecek engelleri etkisizleştirmek üzerine kurmuş görünmektedir. Bu durum, bir yandan emperyalizmin çeşitli yönelimlerine siyasal olarak çubuk bükme, diğer yandan da Kürt coğrafyasında gericiğin taban kazanmasına göz yumma gibi sonuçlar yaratmaktadır.

Ancak Kürt siyasetinin stratejisi ile yoksul Kürt halkının sınıf çıkarları arasında bir boşluk bulunmaktadır. Gerici, emek düşmanı bir kimliğe sahip İkinci Cumhuriyet rejimi, Kürt yoksullarının sınıfsal taleplerinin tam karşısında yer almaktadır. Kürt siyaseti, yoksul Kürt halkına bu boşluğu dolduracak bir eşitlikçi ve ilerici siyasal konum sunmamakta, Kürtleri temsil iddiasını kimlik siyaseti üzerinden sürdürerek, Kürt halkının sınıfsal taleplerinin düzen karşıtı bir dinamizmle buluşmasını engellemektedir.

8. İkinci Cumhuriyet Türkiye'sinde kriz dinamikleri birçok farklı alana ve başlığa yayılmış durumdadır. AKP iktidarı, Birinci Cumhuriyet'in tasfiyesi için gerekli olan saldırgan ve çözücü müdahaleyi yerine getirmiş, ancak İkinci Cumhuriyet'in inşası için gerekli olan kurucu müdahalelerde hedefe ulaşamamıştır. Buradaki başarısızlık, bir kısmıyla AKP'nin kısıtlı yeteneklerinden kaynaklansa da, esas neden halkın oldukça geniş bir kesiminin dayatılan rejime karşı koymasıdır. Sonuçta, AKP, eski rejimi yıkmış, ancak yeni bir rejimi kalıcı ve sağlıklı biçimde yerleştirememiştir. Oluşan bu belirsizlik ortamında, devletin ve toplumun birçok uzvu kontrolsüzlüğe mecbur kalmıştır. Bu anlamda, İkinci Cumhuriyet, hem kurumsal hem siyasal hem de toplumsal alanlardaki kriz dinamiklerini kontrol altına alamamıştır. Bugün İkinci Cumhuriyet

açısından tehlike oluşturan faktörlerin başında, rejimin inşa sürecinin tamamlanamaması, yerleşikleşme çabalarına ayrılan zamanın giderek uzaması gelmektedir.

Sonuçta, Türkiye’de kimi özel alanlar, hali hazırda kriz üretmeye devam etmektedir. Ekonomide ise, çok yönlü müdahaleler sonucunda engellenen krizin bir vadede ortaya çıkması şaşırtıcı olmayacaktır. Ancak tüm bu özel alanların ötesinde, Türkiye kapitalizminin ve AKP rejiminin başa çıkmak zorunda olduğu esas kriz dinamiği, İkinci Cumhuriyet’in yapısal temellerinden kaynaklanmaktadır.

Türkiye kapitalizmi, İkinci Cumhuriyet’le birlikte kapitalist üretim ilişkilerinin son derece yaygınlaştığı, toplumsal yaşamın tüm hücrelerinin kapitalist sömürünün vahşi saldırganlığına mahkûm edildiği, piyasa ilişkilerinin hiçbir engel tanımadan ilerlediği bir döneme girmiştir. Fakat kapitalist üretim ilişkileri alanındaki bu istila, üstyapı alanında neredeyse kapitalizm-öncesi toplumsal ilişkiler ile karşılanmaktadır. Bu anlamda, Türkiye kapitalizminde yapı ile üstyapı arasındaki açığı muazzam derecede açılmış, toplumsal formasyonun bütünlüğünü sürdürmede burjuvazi için çeşitli zorluklar çıkarmaya başlamıştır. AKP rejiminin yaşadığı ideolojik kriz de, bu zorluğu pekiştirmektedir. Orta vadede, AKP iktidarının bu sorunu aşacağı yönünde bir ipucu görünmemektedir.

9. İkinci Cumhuriyet’in kriz dinamiklerini sadeleştirdiğimizde, dış politika, ekonomi ve ideolojiler alanı olarak üç alan öne çıkmaktadır.

a) AKP, dış politikayla iç politika arasındaki ciddi sıkışmalar nedeniyle sorun yaşamaktadır.

AKP’nin bu kadar uzun süre iktidarda kalabilmesi ve birçok baredireyi atlatabilmesinde kritik olan dış desteğin önemli bir boyutu, bunun emperyalist ülkelerle sınırlı olmayıp, Rusya ve İran gibi önemli güçleri de kapsamasıydı. Bu durum yalnızca doğal gaz tedarikiyle sınırlı olmayıp, Kafkaslarda bir denge durumunun korunması, İran’la başta altın olmak üzere ticari faaliyetlerin geliştirilmesi gibi geniş bir yelpazeyi kapsamaktaydı. Dış politikada AKP’nin İran ve Rusya ile karşı karşıya gelmesinin sınırlarını belirleyen de bu olmuştur.

Bu nokta, ABD politikasının AKP'yi ittiği sıkışmaya işaret etmektedir. ABD'nin "geri çekilen" politikası AKP'yi daha fazla inisiyatif almaya ve Rusya ve İran ile daha fazla karşı karşıya gelmeye doğru iterken, AKP'nin bunu mantıksal sonuçlarına götürmesi durumunda gireceği çatışma ve yükleneceği ekonomik sonuçların, iktidarını tehlikeye atacağı görülmektedir.

Kısacası Türkiye burjuvazisi ve emperyalistler AKP'yi daha saldırgan ve yayılcı bir dış politikayla baş başa bırakırken, bu politikayı düşük riskle hayata geçirebilecek maddi olanaklara sahip olmayan AKP, inisiyatif almaya zorlandığı her durumda yeni ve daha büyük risklerle karşı karşıya kalacaktır.

b) ABD'nin aşırı borç stokuna da bağlı olarak, merkez bankalarının yaratılan aşırı miktarda para, yüksek faiz getirisi arayan uluslararası spekülörler tarafından, görece yüksek faizlerle borçlanan, Türkiye'nin de dahil olduğu az ya da orta gelişkinlikteki kapitalist ülkelere akmıştı. Bugün gelinen noktada, özellikle ABD Merkez Bankası'nın (FED) piyasaya para enjeksiyonu azalırken, sermaye çıkışlarına karşı en kırılgan durumdaki ülkelerden biri olan Türkiye'nin bu durumdan, siyasi belirsizliklere de bağlı olarak, etkilenmemesi mümkün değildir. Belki de Türkiye için ABD'den daha önemli bir durumda olan AB (Euro Bölgesi), hem en büyük ihracat ortağı olması hem de doğrudan yatırımlarda en yüksek paya sahip olması nedeniyle süregelen ve aşılması özellikle periferi ülkelerinde bir türlü mümkün olmayan kriziyle Türkiye ekonomisi için önemli bir kırılganlık başlığıdır.

Son dönemde en büyük ikinci ihracat ortağı konumuna yükselmiş olan Irak'taki siyasi gelişmeler hem ihracatı baltalayarak hem de petrol fiyatları üzerinde artış basıncı yaratarak Türkiye'nin cari açığı üzerinde olumsuz etki oluşturmakta ve bir başka kırılganlık başlığı haline gelmektedir. Bu kapsamda 2014 yılı ve 2015 yılı için Türkiye'nin birkaç farklı yerden dış şoklara uğrama potansiyeli vardır. Türkiye ekonomisinin girmiş olduğu süreç, en azından orta vadede, kapıları "dış şoklar"a sonuna kadar açık bir "düşük büyüme" dönemidir. Burada kastedilen, yalnızca ekonominin potansiyelinin altında bir hızda büyümesi değil, büyüme potansiyelinin zayıflamasıdır.

c) İkinci Cumhuriyet rejiminde kriz dinamiklerinin en önemli boyutlarından biri de düzenin temellerini yansıtan kapsayıcı bir “resmi ideoloji”nin oluşturulamamış olmasıdır. AKP, kendi özelleşmiş gerici ideolojisini, “Yeni Osmanlılık” adıyla bir resmi ideolojiye dönüştürmeyi ve İkinci Cumhuriyet’in inşasını bu zemin üzerine oturtmayı denemiştir. Ancak Yeni Osmanlılık hem uluslararası ilişkiler zemininde etkisini sürdürememiş, hem de toplumsal yaşamda geniş bir tepkinin muhatabı olmuştur. Nihayetinde AKP’nin elinde, tüm topluma sunacak bir “resmi ideoloji” olarak, ülkenin neredeyse yarısı tarafından kabul edilmeyen, AKP tabanı açısından da gerici toplumsallığın bir yansıması olmanın ötesine geçemeyen kısır ve sığ bir girişim kalmıştır. Resmi ideolojinin tesis edilememesi ise, geniş halk kesimlerinin rejimle bir bağ kuramaması, toplumun oldukça kalabalık bir bölümünün yeni rejimde kendisini ifade edecek unsurlar bulamaması sonucunu doğurmuştur.

10. Birinci Cumhuriyet döneminde, rejimin yapısal özellikleri sonucunda halk dinamiğinin siyasetin dışında tutulabildiği, siyaset alanının dışında tutulan halka sisteme bağlanmak için genel geçer bir ideolojik çerçeve sunulabildiği, partimizin de dile getirdiği bir analizdi. İkinci Cumhuriyet’in bir yandan krizlerle boğuşmasının bir yandan da bu krizleri açacak etkili yollar bulamamasının en önemli nedeni, halk dinamiğinin siyaset dışında tutulması için kullanıma sokulacak enstrümanlar geliştirememiş olmasıdır. Bu noktada, siyasetin dışına itilen halkın sisteme bağlanabilmesi zorlaşmaktadır. Böylece halk, siyaset alanının etkili bir aktörü haline gelmiş, önemli gündemlerde kendisini göstererek yerini kalıcılaştırmaya başlamıştır. İkinci Cumhuriyet, halkı siyasetin dışında tutabilmek için polis şiddetinden ve devlet baskısından başka enstrüman bulamamakta, yaydığı ideolojik söylem ise ancak kendi tabanını konsolide etmeye yaramaktadır. Bu anlamda, İkinci Cumhuriyet’in siyasal haritasında halk dinamiği özel bir yer kazanmıştır.

11. Sosyalistlerin ekonomiye ve sınıf ilişkilerine yaklaşımında temel hareket noktası, Türkiye’nin 2001 krizine benzer bir çöküş içerisine girip girmeyeceği sorusuna odaklanmak yerine, ekonomi alanında şekillenen yeni gerçekliğin sınıf mücadelelerine

yansımalarına ve sosyalizm mücadelesine sunduğu olanaklara göz dikmek olmalıdır. Mevcut durumun, kriz dinamiklerini ve çelişkileri düzenin hangi noktalarında yoğunlaştırdığı, sınıfın hangi kesim ve katmanlarını öne çıkardığı gibi sorular, siyasal mücadelenin gereksinimleri bağlamında ele alınmalıdır.

Sermaye sınıfının orta vadede esnek istihdam ve düşük ücret rejiminden vazgeçmesi mümkün olmadığı gibi, daha fazla kuralsızlaşma ve taşeronlaşma doğrultusunda geniş çaplı bir saldırıya geçme ihtiyacı ve hatta hazırlığı bulunmaktadır. AKP'nin oturtmaya çalıştığı yeni düzenin sac ayaklarından birini de emekçilere dayatılan kuralsız çalışma koşulları oluşturmaktadır. Kamu denetimlerinin kâr hırsına feda edildiği bir dönemde özel şirketlerde acımasız bir şekilde dayatılan kuralsızlık zinciri Soma örneğinde olduğu gibi katliamlara neden olmaktadır. Buna karşılık, genç nüfusta artan işsizlik ve genç kuşakları tehdit eden geleceksizlik, Haziran Direnişi'nin merkezinde yer alan kentli genç emekçi kesimlerin tepkiselliklerini beslemektedir. Tüm bu olgu ve gelişmeler, TEKELE Direnişi, Yatağan Direnişi, Soma katliamı sonrasında ortaya çıkan tepkisellik ve sayısı artan emekçi eylemlerinde de görüldüğü üzere işçi sınıfı içerisinde öfke birikmelerinin ve yeni arayışların artabileceğine işaret etmektedir.

Bu koşullarda, Türkiye işçi sınıfının kentlerde yoğunlaşmış, eğitimli iş gücü de özel bir önem kazanmaktadır. Zaman zaman plaza emekçileri, zaman zaman beyaz yakalılar gibi isimlerle anılan, aralarında ücretli emekçi olarak çalışan hekimler, mühendisler, mimarlar, avukatlar, uzmanlar gibi meslek grupları da bulunan bu kesimler, siyasal ve ideolojik olarak da sola açık bir profil sergilemektedirler. Haziran Direnişi'nde en açık ifadesini bulan özgürlükçü, seküler, modern ideolojik motifler, kentli emekçi sınıflar ile sosyalist hareket arasındaki temas yüzeyini genişleten bir girdi sağlamaktadır. Bu kesimler, işçi sınıfının çekirdeğini oluşturmamakla birlikte, sınıfın toplumsal gelişmelere en açık, dinamizmini hâlâ koruyan ve siyasallık düzeyi en yüksek kesimlerini oluşturmaktadır.

12. Dünya çapında gerici, piyasacı politikaların yıkıcı sonuçlarını kadınlar çok çarpıcı bir şekilde yaşamaktadır. Türkiye'de 1980 sonrası neoliberal politikalar ile başlayan, AKP'nin iktidara

gelmesi ve İkinci Cumhuriyet'e geçiş süreciyle yoğunlaşan saldırılar, kadınların hayatına doğrudan müdahale etmektedir. Eşitsiz çalışma koşullarından, eğitim ve sağlık haklarının gaspına, kadın cinayetleri ve çocuk yaşta evliliklerden, dinsel kimlik altında kadınların prangalanmasına, çocuk ve yaşlı bakımında zaten sınırlı olan kamusal yükümlülüklerden devletin tamamen el çekmesinden kürtaj hakkının sorgulanmasına kadar bir dizi başlık kadın düşmanı müdahalelerin görünümüdür. Öte yandan bugün AKP iktidarında cisimleşen gerici saldırılar "kadınların eve kapatılması" kolaycılığıyla açıklanamayacak bir boyut taşımaktadır. Toplumsal alanın bütünü gericileştiren AKP, kadınları da bu gericileşmeye mahkum etmeye çalışmaktadır.

Türkiye'de kadınların bu tabloya sığmayacağına işaretleri çok uzun zamandan beri mevcuttur. Haziran Direnişi bu işaretlerin gerçekliğe büründüğü uğraklardan en önemlisidir. Kadınlar Haziran ile birlikte aydınlanmacı ve özgürlükçü bir konumlanışın sağlıklı zeminini hepimize göstermiştir. Kent meydanlarında en ön safta gördüklerimiz arasında plaza emekçisi, beyaz yakalı ve öğrenci kadınlar çoğunluktadır. Bu kadınların yanına, mahallelerinde tencere tava eylemleri yapan, direnişin önemli bir parçasını yerelliklerde örgütleyen kadınlar yazılmalıdır. Öte yandan yaşam ve geçim alanlarını korumak için direnen, HES'lere ve her tür çevre saldırısına karşı mücadele eden kadınlar unutulmamalıdır.

13. İkinci Cumhuriyet'in gençlik başlığında yaşadığı krizin bugünden yarına aşılamayacağı liseli eylemleri, "ODTÜ Ayakta" eylemi ile başlayıp diğer üniversitelere yayılan eylemlilikler ve Haziran Direnişi gibi örneklerle defalarca kanıtlanmıştır. İdeolojik olarak gençliğe dinci-gericilik dışında bir kanalla seslenme yeteneği gösteremeyen AKP iktidarı, gençlikle kan uyuşmazlığını açacak bir zemin yaratamamıştır ve yaratması mümkün görünmemektedir. Aydınlanma, bağımsızlık, eşitlik ve özgürlük gibi değerlerin Türkiye gençliğinde yarattığı tarihsel birikimin ortadan kaldırılamaması ve bu birikimin kalıcı olarak yerleşebileceği düzen içi kanalların zayıflığı, komünistlerin önüne büyük olanaklar çıkarılmaktadır. AKP'nin hamlelerinin boşa düştüğü bu alanda sosyalistlerin mevzilerini ilerletmesi ve geniş gençlik kesimleri içerisinde

aydınlanmacı ve özgürlükçü bir kimliği yaratması olanaklıdır. Gençlik çalışmalarımız, devrimci siyasal görevleri çerçevesinde bu olanağı hakkıyla değerlendirmeli, mevcutla yetinen bir ortalama-cılığa prim vermemelidir.

14. Birinci Cumhuriyet'in çözemediği önemli toplumsal sorunlardan biri de Alevi toplumsallığını ilgilendirmektedir. Birinci Cumhuriyet, gerici Osmanlı rejimi üzerine yükselişini cumhuriyet ve laiklik gibi başlıklar üzerine kurarken, bir yandan Alevi toplumsallığına alan açmış, diğer taraftan da gerici siyasi örgütlenmeleri "kontrol altında" tutmak için Diyanet İşleri Başkanlığı'nı kurarak tek bir dini görüşü resmi devlet dini haline getirmiştir. Kapitalist Türkiye, emperyalizmin Yeşil Kuşak Projesi'yle de uyumlu olarak dini bir devlet politikası olarak kullanmış, 12 Eylül sonrasında dinci gericiliğin egemen ideoloji içerisindeki ağırlığında kayda değer bir artış gerçekleşmiştir. İkinci Cumhuriyet'in temellerini de oluşturacak bu gelişim çizgisi, Diyanet İşleri Başkanlığı'nı düzenin temel direklerinden biri haline getirmiş, devlet kurumlarında ve toplumsal yaşamda gericilik baskın bir ideolojik unsur haline gelmiştir. İşte böyle bir tabloda, Alevi toplumsallığı, diğer bütün toplumsal kesimlerle birlikte İkinci Cumhuriyet'in kuruluşuna karşı nesnel bir konum almış, özellikle Haziran Direnişi'nde büyük ölümlerle sokağa çıkmıştır. Alevi toplumsallığı ile İkinci Cumhuriyet arasındaki genetik uyumsuzluk, liberal ve kimlikçi siyasetin iddia ettiği gibi "Alevi kimliği" üzerinden değil, aydınlanma ve özgürlük gibi siyasal-ideolojik motiflerle kendini göstermiştir.

Bugün, Alevi toplumsallığının önemli bir direnç potansiyeli taşıdığı asla göz ardı edilmemelidir. Alevi toplumsallığı, aydınlanma, özgürlük ve eşit yurttaşlık gibi siyasal talep ve ideolojik tutamak noktaları üzerinden yeni bir cumhuriyet hedefinin önemli bir dinamiği haline gelecektir.

15. Türkiye'de çeşitli toplumsal dinamikler, farklı siyasal taleplerin yanı sıra, kendilerine özgü toplumsal talepler de dile getirmekte, bu özel talepler içerisinde kimlik vurgusunun ağırlığının arttığı örnekler de görülmektedir. Bu taleplerin, siyasallaşması ölçüsünde, sınıf siyasetiyle daha doğrudan etkileşime girmesi olasılığı da yükselmiştir. Partimizin görevi ve sorumluluğu, bu toplumsal

taleplere gözlerini kapamak değil, tutarlı ve ileriye açık bir siyasal hatla buluşturmak, sınıf perspektifinin belirleyiciliği altında bir araya getirebilmektir. Kimlikçiliği etkisizleştirmenin yolu mücadeleden uzak durmak değil, bütünsel bir politik hatta bağlamaktır.

a) LGBTİ bireylerin yükselttiği eşit yurttaşlık talepleri desteklenmeli, önemümüzdeki dönemde bu talepler eşitlik ve özgürlük mücadelesinin hedefleriyle bağlantılandırılarak ele alınmalıdır.

b) Kentlerdeki yağma politikaları karşısına yerleşen toplumsal talepler ve çevre alanındaki hak mücadeleleri AKP iktidarının piyasacı karakterini en açık haliyle ortaya seren örnekler arasındadır. Bu taleplerin ve hak mücadelelerinin AKP rejimine karşı vurulacak ideolojik darbeye ve sınıfın örgütlenmesinde taşıdığı potansiyelin altı çizilmelidir. Mahallelerde ve kamusal alanlarda sürdürülen mücadeleler büyütülmeli, bu alanlardaki mücadelelerin daha geniş ölçekte işçi sınıfı ve emekçi kesimlerin sorunlarıyla ve mücadeleleriyle bağları deşifre edilmelidir. Yine bu alanda hakim kılınmaya çalışılan liberal hegemonyaya karşı sosyalizmin güncelliği savunulmalıdır.

c) Çevre mücadelelerini siyasallaştıracak girdiler yapılmalı başta HES'lere karşı verilen yerel mücadeleler olmak üzere Nükleer Santral vb. başlıklarda liberal girdilere karşı yerel mücadeleler, daha büyük ölçekte sınıfın mücadelesiyle olan bağıyla ilgili ısrarcı girdilerle büyütülmelidir.

16. Haziran Direnişi, Türkiye toplumunun AKP iktidarına ve İkinci Cumhuriyet rejimine karşı en güçlü ve kitlesel karşı çıkışıdır. Bu karşı çıkış, sadece AKP'ye vurulan anlık bir darbe olmamış, aynı zamanda AKP rejiminin sınırlarını da göstermiştir. Bu anlamda, Haziran Direnişi, AKP karşıtı mücadelenin yükseltilmesi ve gidecek örgütlenmesi için anlamlı ve kıymetli veriler sunmuştur.

Haziran Direnişi'ne dair yapılan değerlendirmeler, belirli bir analitik bütünlüğü gözetmek zorundadır. Haziran Direnişi, Türkiye'de AKP karşıtı mücadeleye çeşitli olanaklar ve fırsatlar yaratmıştır ve bunlar sol açısından çok geniş bir toplumsallık ile ilişkiye geçebilme, halk içerisinde örgütlenebilme gibi kıstaslar açısından değerlendirilmeyi beklemektedir. Öte yandan, Haziran Direnişi, program ve örgüt yokluğunda bir halk hareketinin nereye kadar

gidebileceğini de göstermiştir. Haziran’da ayaklanan milyonlarca yurttaşın enerjisi, solun etkili bir biçimde devreye girememesi ve kitle hareketine öncülük edememesi nedeniyle düzen muhalefetine eğilim göstermiş, sonuçta düzen muhalefeti de bu muazzam potansiyeli seçim sandığına mahkum ederek AKP rejiminin tahkimatı için kullanmıştır. Bu anlamda, Haziran Direnişi’ne dair değerlendirme, böylesi bir bütünlük sağlamayı hedeflemelidir. Haziran’ın solun tüm sorunlarına çözüm sunan bir sihirli değnek olarak görülmesi ile Haziran’ın sola olanak ve fırsat sunmadığının düşünülmesi, kastettiğimiz bütünlüğü bozan, çubuğu gereksiz uçlara büken yaklaşımlardır. Haziran, Türkiye’de ortaya çıkan halk dinamiği, bu dinamiğin sunduğu olanaklar ve riskler ile partimizin öncülük iddiası ekseninde ele alınmalıdır.

Milyonların ayağa kalktığı bir halk hareketi olarak Haziran, farklı toplumsal kesimlerin bir araya gelip bir mücadele ortaklığı yaratabilmesi anlamında da bir bütünlüktür. Bu ortaklığın özgürlükçülük, eşitlikçilik, bağımsızlıkçılık ve laiklik gibi ideolojik temalar üzerine inşa edilmiş olması, hareketimizin açığa çıkan toplumsal dinamikleri temsil iddiasının dayanak noktasıdır. Haziran Direnişi içerisinde gördüğümüz bütünsellik, halk hareketinin tüm ülkeye seslenebilmesi, “ben Türkiye’yim” diyerek temsiliyet kazanması, sosyalizmin bu topraklardaki temsil gücünün de ipuçlarını barındırmaktadır.

Karar önerileri:

Ortadoğu başta olmak üzere bölge ülkelerinin komünist, sosyalist, ilerici ve seküler parti ve örgütlerinin yan yana geldiği bir Ortadoğu Konferansı düzenlemesi için Merkez Komitesi görevlendirilmelidir.

Suriye sınırının IŞİD benzeri cihatçı çetelere kapatılması talebi yükseltilmeli, bu konuda her iki ülkenin halkları tarafından yürütülen, sonuç alıcı bir politik kampanya düzenlenmelidir.

Ülkemizde sosyalizmin toplumsallaşabilmesi için büyük olanakların olduğu bir dönemde, Irak ve Suriye’deki gelişmeleri de gözeteerek, Kürt halkı arasında eşitlik ve özgürlük mücadelesinin güçlendirilmesini sağlamak için “Kürt Sorunu ve Sosyalist Cumhuriyet” başlıklı bir konferans düzenlenmelidir.

Olanaklar ve partimizin devrimci görevleri: Sosyalizm toplumsal bir güç haline gelecek

17. Haziran Direnişi'yle birlikte Türkiye'de 12 Eylül'le açılan dönem kapanmıştır. Türkiye halkının ve solun 30 yıl cenderesinde yaşadığı 12 Eylül gericiliği, sokakları dolduran milyonların ortaya çıkarttığı enerji ve kararlılık sayesinde tarihe gömülmüştür. Buna bağlı olarak, Türkiye halkının dayanışmacı özelliklerini yaşama geçiremediği, sola ve ilerici değerlere mesafeli durduğu, örgütlü mücadele ve siyasallaşma konularında açık bir isteksizlik gösterdiği bir dönem sona ermiştir. Sosyalist hareket, siyasal ve toplumsal parametrelerdeki değişimin anlamını bilince çıkarmalı, 12 Eylül döneminin alışkanlıklarından bütünüyle kurtulmalıdır.

18. 12 Eylül döneminin kapanmasıyla birlikte, özellikle de Haziran Direnişi'nin yarattığı atmosferde, sosyalizmin ülke ile barışması mümkün hale gelmiştir. Ulusal bayrak örneğinde olduğu gibi, halk hareketi, sosyalist hareketin yıllardır taşıdığı kimi tarihsel sorunların olgun biçimde aşılmasına olanak vermiştir. 12 Eylül döneminin kapanması, solun Türkiyelileşmesi açısından büyük fırsatlar sunmaktadır.

19. Kriz dinamiklerinin savuşturulamaması ve 12 Eylül döneminin bitişi birlikte düşünüldüğünde, sosyalizm mücadelesinin eşik atlaması için gerekli koşullar mevcuttur. Yakın gelecekte Türkiye'de bir devrimci durum beklentisi gerçekçi değildir. Ancak sosyalist hareketin, uzun yıllardır mahkum olduğu etkisizlik halini, büyüememe ve toplumsallaşamama sorunlarını aşacak şekilde eşik atlaması mümkündür. Partimiz, ülkemizin sunduğu bu olanakları ve halkımızın arayışını rahatlıkla değerlendirecek niteliğe ve iradeye sahip en etkin siyasal güçtür.

20. Emperyalizmin Ortadoğu coğrafyasına Sünni eksen üzerinden müdahalesi anti-emperyalist ve seküler güçlerin direnciyle karşılaşmıştır. TKP, bölgedeki ilerici öznelerle ilişkilerini güçlendirecek, onlarla bir mücadele ortaklığını sağlayacak adımlar atmalıdır. Türkiye Komünist Partisi, yüzyıllardır sömürü ve dinci kuşatmanın, savaşların, zulmün ve taassubun kol gezdiği bölgede, aydınlanmacı ve anti-emperyalist toplumsal mücadelelerin, bölge

halklarının sosyalizmle buluşması için tarihsel bir öneme sahip olduğunun farkındadır. Bu anlamda, partimizin Türkiye halkına olduğu kadar, bölge halklarına karşı da sorumluluğu vardır. Sosyalizmin Türkiye’de toplumsallaşması, bölgede oluşan ileri-cı-seküler-bağımsızlıkçı dinamiklere cesaret verecektir.

21. AKP iktidarının yaşadığı sıkışma karşısında İkinci Cumhuriyet’i istikrara kavuşturacak yeni aktör arayışları şu ana kadar başarısızlığa uğramıştır. Düzen cephesinin yeni zorlamalarına sahne olacak AKP’ye alternatif arayışları karşısında TKP’nin alacağı konum AKP’nin gidişini veri kabul ederek sonraki döneme hazırlanmaya indirgenemez. AKP’nin bitişi komünistlerin izleyici konumunda kaldığı bir sürecin değil, etkili siyasal çıkışlarla AKP karşıtı toplumsal kesimler içerisinde sosyalizmin ağırlığının arttırılmasının ve bu toplumsallığın örgütlü kılınmasının ürünü olacaktır.

22. Sol Cephe, partimizin çağrısı ve aydınların imzalarıyla, Haziran sonrasında ortaya çıkan ve politik temsilcisini düzen sınırları içerisinde bulamayan çok geniş halk kesimlerine yönelik etkili bir örgütlenme olma iddiasıyla kurulmuştur. Türkiye’de bu kesimlerin özgürlükçü, aydınlanmacı, eşitlikçi ve yurtsever bir ideolojik bütünlükle örgütlenmesi hayati bir önem taşımaktadır. TKP açısından bugün öncelikli görev Sol Cephe’yi desteklemek, farklı yerellik ve sektörlerdeki mücadele ve örgütlenme kanallarının aktığı bir havuz haline getirerek büyütmeektir.

Sol Cephe’nin yapay bir ara örgütlenmeye dönüşmemesi, gerçek halk dinamiklerinin ve örgütlenmelerinin bulunduğu bir üst örgütlülük haline gelmesi önemli bir görevdir. Bu hedefler doğrultusunda Sol Cephe hızlı biçimde büyütülmeli, özellikle de kentli emekçilerle ve ülke genelinde mücadele halindeki halk dinamikleriyle buluşmalıdır. Sol Cephe, işçi sınıfının örgütlenme başlığında karşı karşıya kaldığı zorlukları aşmak için de önemli fırsatlar sunmaktadır. Geleneksel sendikal ya da sektörel örgütlenme biçimlerinin aşınması karşısında, Sol Cephe bir halk örgütlenmesi modeli sunarak, ülkemizin emekçi halkına gerçek bir alternatif haline getirilmelidir. Geniş bir emekçi toplamıyla buluşan bir Sol Cephe, böylelikle ihtiyaç duyduğu sınıf profilini de kazanacaktır.

23. Sınıfın örgütlenmesi sosyalist hareketin güncel olarak en yakıcı sorunudur. Ülkemizde örgütsüz milyonlarca emekçi vardır. Sendika-meslek örgütü veya siyasi parti üyesi olan emekçiler hem azınlıktadır, hem de bugünün atılımı için gerekli olan dinamiği sağlamaktan uzaktır. TKP, geleneksel sendikal veya meslek örgütleri temelindeki kazanımlarını daha da ileriye taşımak, buralarda mevziler elde etmek üzerine hassas ve uzun soluklu bir planlama yapmalıdır.

Bugün sınıfın en dinamik kesimi olan, plaza emekçileri, beyaz yakalı emekçiler, hizmet sektöründe çalışanlar, taşeron ve güvencesiz çalışmaya mahkum edilmiş emekçiler, inşaat işçileri gibi alanlara dönük yeni örgütlenme modelleri geliştirilmek zorundadır. Bu yeni arayışlar, emek-sermaye ilişkilerinin başka bir döneminin ürünü olan klasik sendikal düzlemi aşmak zorundadır.

Yeni örgütlenme modelleri, özellikle plaza emekçileri ve beyaz yakalı emekçiler açısından aydınlanmacı ve özgürlükçü bir ideolojik arka plana muhakkak yaslanmalıdır. Öte yandan, yine bu modeller, yukarıda sözü edilen diğer sektörlerdeki emekçilerle ortak kader duygusunu da pekiştirmelidir. Ve nihayet, yukarıda sayılan tüm sektörlerdeki emekçilerin neredeyse zaten hiç elde etmemiş oldukları sosyal hakları için mücadele vurgusu yükseltilmelidir. Emekçilerin bu bölmeleri içerisinde bir sınıf kimliği inşa etmek, ancak bu koşulların yerine getirildiği bir örgütlenmeyle mümkün olacaktır.

24. a) Gençlik çalışmalarında önümüze koyduğumuz yeni bir gençlik hareketi ve yeni bir kadro kuşağı yaratma hedefi güncelliğini korumaktadır. TKP, gençlik çalışmalarındaki kadrolaşma hamlesini bir iç örgütsel sürece indirgemeyerek, yeni dönemin genç komünistlerinin geniş gençlik kesimlerinin siyasi ve toplumsal temsiliyetini aldığı bir sürecin örgütlenmesi için çalışacaktır.

b) Geçen bir yıllık süreçte gençlik çalışmasında edinilen kitle örgütü deneyimi önemsenmeli, gençliğin temsiliyetinin ülke gündemine yönelik güçlü siyasi çıkışlar aracılığıyla alınacağı bilinçle hareket edilmelidir.

c) Gençlik alanında aydınlanmacı, özgürlükçü, bağımsızlıkçı ve eşitlikçi ideolojik motiflerin güçlendirilmesi ve AKP'nin

kapsayamadığı geniş gençlik kesimlerinin örgütlü kılınması bir siyasal görev olarak önümüzde durmaktadır. Partimizin bu alandaki en önemli hamlelerinden biri olan kitle örgütü çalışmamızı, kuruluş hedefleri doğrultusunda güçlendirecek adımlar hızla atılmalıdır. Üniversitelerdeki kulüp faaliyetlerinin ve alan yayınlarının güçlendirilmesi için planlamalar yapılmalı, üniversitelerde yerleşiklik kazanmamızı sağlayan örnekler yaygınlaştırılmalıdır.

d) TKP'nin, önemli bir potansiyele sahip olan liseli gençlik alanına yönelik kalıcı bir strateji oluşturması gerekmektedir. Lise çalışmalarımızda uzun soluklu hamlelere ağırlık veren, derinleştirici bir tarza geçilmelidir. Liselilerin özgünlüklerini gözetilen bir tarzla ülke siyasetiyle ilişki kurmalarının ve kendilerini sosyalizm mücadelesinin bütünlüklü hedeflerinin parçası olarak görmelerinin kanalları yaratılmalıdır.

e) 12. Kongre, kitlesel bir ilerici gençlik hareketinin yaratılması hedefiyle yoluna devam eden Fikir Kulüpleri Federasyonu'nun oluşturduğu dinamizmi selamlar ve TKP'nin gençliğin yarattığı ilerici birikimle dayanışmasını sürdüreceğini ilan eder.

25. Partimizin kadın alanına yönelik yapacağı çalışmanın siyasal, ideolojik, teorik ve örgütsel karşılıkları olmak zorundadır. En önemlisi bu alan, partide kendiliğindenliğe bırakılmamalıdır. 2014 Türkiye'inde kadınların siyasal çalışmaların merkezine çekilmesi vazgeçilmez bir görevdir. Okullardan mahallelere, atölyelerden evlere kadar her alanda yapılacak çalışmalarımızda öne çıkan kadınların örgütlenmesi ve toplumsallaşmada kritik halka olarak tarif edilmesi, partinin topyekun gelişimi açısından çok önemlidir.

Bugün özellikle AKP politikalarının karşısında konumlanan kadınlar örgütlenmelidir. Bu örgütlülük, söz konusu politikaların toplumsal yaşamda yarattığı gerici ve baskıcı ortama karşı özgürlükçü ve laik bir eksene yerleşmek zorundadır.

Kadın örgütlenmesinde, var olan dinamiklerle bağ kurulmalı, dağınık ve sönümlenmiş hale gelen kesimler için mücadelenin farklı biçimlerde sürdürülebilmesinin kanalları yaratılmalıdır. Burada elbette parti örgütlülüğünün dışında toplumsal bir örgütlenme alanı tarif etmek gerekmektedir. Kritik noktalardan biri, tarif edilen

araçların partinin diğer çalışma alanlarını da besleyici bir içeriğe sahip olmasıdır. Üretken olmayan bir çalışmanın tersini yapması kaçınılmazdır.

Öte yandan sosyalist siyaset geniş toplumsal kesimlere seslenecekse, burada büyük bir toplumsallık olarak emekçi kadınlar içerisinde yapılacak iddialı çalışmalar da hesaba katılmak zorundadır. Kadınlar, AKP'nin “sadaka-iş-aş” merkezli çıkar ağına mahkum edilmemelidir.

Kadın alanına yönelik teorik ve ideolojik üretimin arttırılması bir zorunluluktur. Bu anlamıyla mevcut yayınlarda da kadın başlığının önemli bir yer tutması gerekmektedir.

26. Partimiz, Türkiye'nin toplumsal dinamiklerinden biri olarak görülebilecek Alevi toplumsallığını liberal ve kimlikçi siyasal etkilerden kurtaracak bir önderlik iddiası taşımaktadır. En başta yeni bir cumhuriyet hedefi ile birlikte sosyalist bir cumhuriyet eksenine sahip bir projeksiyon mutlaka ileri sürülmeli, sosyalizm Alevilere çekinilmeden propaganda edilmeli, Alevilerin yaşadığı sorunlar “kimlik ve mezhep sorunları” bağlamından çıkarılmalıdır.

Örgütsüzlük Haziran direnişinde önemli eksiklik olarak saptanırken, TKP bu alanda da örgütlenme çalışmaları için önderlik görevini yerine getirmelidir. Bunun bir yanı Alevi dernek ve kurumlarının güçlendirilmesi iken, diğer yanı Alevi emekçileri içinde örgütlenme yoluna gitmektir. Bu, tek başına Alevi toplumsallığını temsil etme iddiasında bulunan “dernek örgütlenmeleri” ile sınırlı tutulamaz. Tersine, emekçi sınıfların bir parçası olan Alevi toplumsallığının örgütlenmesinde Sol Cephe'ye görev düşmektedir. Zorunlu din derslerine karşı mücadele, eşit yurttaşlık talebi gibi başlıklar siyasal olarak etkili bir mücadele konusu haline getirilmeli, bu alanda ideolojik ve siyasal seslenme yolları ile Alevi kurumlarıyla birlikte mücadele yöntemleri geliştirilmelidir.

27. Kürt sorunu, bölgemizdeki dinamiklerden bağımsız düşünülemez. Kürt siyasi hareketinin özellikle geçen 10 yıldan bugüne iyice belirginleşen temel stratejisini bölgede bir statü arayışı olarak tarif edebiliriz. Bu statü arayışı kendisini, “federalizm”, “konfederalizm”, “demokratik özerklik” gibi kavramlarla ifade etmiştir. Bu arayış konjonktür gereği emperyalizmin bölgeye dönük işgalci, sınır

bütünlüğünü dağıtıcı ve İslamcı aktörleri kollayan yönelimleriyle yakınlaşma eğilimine girmiş, bölgede etkili olan siyasi aktörler Kürt hareketinin muhatabı haline gelmiştir.

Bölge aktörleriyle yakınlaşma, Kürt siyasetinde anti-emperyalizm ve gerıcılık karşıtlığını silikleştirmiş ve bu mücadele alanlarında bölge söz konusu olduğunda ciddi bir boşluk ortaya çıkmıştır.

Türkiye Komünist Partisi, sosyalist hareketimizin olmazsa olmaz mücadele başlıkları olan anti-emperyalizm ve aydınlanmacılığın Kürt coğrafyasındaki temsilcisi haline gelmeyi hedeflemelidir. Ayrıca, Türkiye genelinde ancak böyle bir siyasi hattın Türkleri ve Kürtleri bir mücadele ortaklığına götürebileceği, her türden milliyetçiliklerin etkisinin kırılabileceği özellikle Haziran Direnişi'yle yeniden görülmüştür.

Emperyalizmin bölgeye dönük politikalarının geldiği nokta, Ortadoğu'da anti-emperyalist ve gerıcılık karşıtı mücadele arasındaki bağların kuvvetlenmeye başladığını ve bu iki mücadele kimliği arasında bir örtüşmenin söz konusu olduğunu göstermektedir. Bu durum bölgeye dönük siyasi müdahalemiz açısından ilerletici bir etki sağlayacaktır.

Türkiye'nin batısında büyük bir emekçi Kürt nüfus yaşamaktadır. Partimiz stratejik olarak, inşaat, tekstil ve hizmet sektörü gibi alanlarda yapacağı çalışmalarla Kürt emekçileriyle buluşmanın yollarını bulacaktır. Kentlerde yaşayan Kürt emekçilerini örgütlemek partimizin görevidir. TKP, büyük şehirlerde işçi sınıfının bir parçası olan Kürt emekçilerine hem Kürt sorunu ile ilgili çözüm önerilerini sunmalı hem de işçi sınıfının sosyalizm perspektifini taşımalıdır.

28. soL Portal, yayıncılık alanında partimizin en ileri mevzisi. Bu mevziyi çok daha ileriye taşımak için ihtiyaç duyduğumuz birikim ve nitelik mevcuttur. Toplumsal dinamiklerin hareketlenmesine paralel olarak, alternatif haber kaynaklarına ilgi artmaktadır. İnternet yayıncılığı, habere ulaşmanın en önemli mecrası haline gelmiştir. Dünyadaki ve ülkemizdeki gelişmeleri solun evrensel değerlerinin süzgecinden geçirerek en hızlı biçimde topluma ulaştırmaya çalışan soL Portal, gerici politikaların teşhir edilmesinin yanı sıra, ayağa kalkan halk kesimlerinin sesi olma misyonunu da başarıyla üstlenmiştir. soL Portal, özellikle 2013 yılıyla birlikte muazzam bir sıçrama yapmış, ODTÜ Ayakta, Reyhanlı, Haziran Direnişi,

Yolsuzluk operasyonları ve Soma faciası gibi gündemlerde üst düzey bir habercilik gerçekleştirmiş, bunun sonucunda ülkenin önde gelen haber portallarından biri haline gelmiştir. Bu başlıklardaki habercilik başarısı, okur sayısındaki hızlı artışta ve hitap edilen kitlenin ölçeğindeki kapsamlı genişlemede de başat etken olmuştur. Portal'ın ölçeğini, bir kez daha ve farklı seslenme kanallarını da içerecek radikallikte büyütme için gerekli koşullar mevcuttur.

29. soL Dergisi, haftalık bir haber dergisi kimliğiyle ideolojik mücadeleimizin en önemli araçlarından biri olarak örgütlenmelidir. soL Dergisi ile hedeflediğimiz yayıncılık, İkinci Cumhuriyet'in ideolojik krizinin üzerine giden, bu yolla sosyalist ideolojinin kalıcı mevziler kazanmasına yardımcı olan, siyasal çalışmalarımızı besleyen ve bu çalışmalardan beslenen, her bir parti üyesinin örgütlenme ihtiyaçlarına yanıt veren bir tarz ve içeriğe sahip olmalıdır. Bu anlamda, soL Dergisi, ideolojik mücadeleimizin merkezine yerleştirilmesi gereken bir araç olarak değerlendirilmelidir.

30. Haziran Direnişi'nin bir sonucu olarak "özgürlükçülük" ile "aydınlanmacılığın" birlikte anılmaya başlanması sanat alanında da derinleştirilmesi ve zenginleştirilmesi gereken bir yaklaşım olarak ele alınmalıdır. Direnişte ortaya çıkan dinamizm, sanat alanında dinamiği ileri çekecek yeni bir dil ve biçim yaratmanın olanaklarını ortaya koydu. Önümüzdeki dönemde, sanatın "emek" ve "halk" kavramlarıyla yaklaşabileceği bir sürecin olanaklı olduğu bilinciyle bu yaklaşımı örgütlemek için harekete geçilmelidir. Bu sürecin ana taşıyıcısı olarak öne çıkması gereken genç sanatçı ve sanatçı adaylarının örgütlü kılınması ve mevcut örgütlülüklerin merkezine yerleştirilmesi bir görev olarak önümüzde durmaktadır.

TKP bir yandan ödenekli sanat kurumlarının tasfiyesine karşı direnişe güç verirken, bir yandan da tasfiye sürecinin karşısında halkın sanat kurumlarını yaratma perspektifiyle hareket edecektir. AKP'nin saldırısının yoğunlaştığı noktalardaki sahneler, salonlar, atölyeler dayanışma ağları etrafında bir araya getirilmeli, sinema ve edebiyat alanlarında alternatif dağıtım ve basım ağları oluşturulmalıdır. Nâzım Hikmet Kültür Merkezi ve Nâzım Hikmet Akademisi gibi olanaklar, üretken ve derinlikli yeni bir kültürel ortamın yaratılması amacıyla hizmet etmelidir.

Karar önerileri:

Önemli bir toplumsal dinamik olarak liseli gençliğin örgütlenmesi için yeni bir hamle yapılmalıdır. Bunun için bütün liselerden temsilcilerin yan yana geldiği büyük bir Liseli Kurultayı toplanmalıdır. TKP, 12. Kongresi bütün yerel örgütlerine gençliğin yeni bir siyasal örgütlenme ile atağa kalkması için bu doğrultuda görev verir.

Bütün Türkiye’de farklı toplumsal dinamiklerden gelen kadınların temel ve sade bir mücadele programı oluşturmak üzere yan yana geleceği, bütün kentlerde örgütlenecek konferanslarla ilerleyecek bir Türkiye Kadın Kongresi toplanması karar altına alınmalıdır. 12. Kongremiz, başta emekçi kadınlarımız olmak üzere boyun eğmeyen bütün kadınları ülkemize ve geleceğimize sahip çıkmaya çağırır.

6-7 Kasım Ekim Devrimi’nin yıldönümü dolayısıyla Kasım ayının ilk haftasında Gelenek dergisi tarafından “Sosyalizm Toplumsal Seçenek Haline Gelecek” başlıklı marksist aydınların ve bilim insanlarının davetli olduğu bir Konferans düzenlemelidir.

Ağustos ayında gerçekleştirilecek Cumhurbaşkanlığı seçiminin, Recep Tayyip Erdoğan’a meşruiyet kazandırmak dışında bir karşılığı olmayacaktır. TKP 12. Kongresi Cumhurbaşkanlığı seçiminde halkımızı sandıkları boş bırakmaya çağırır.

Emperyalistlerin 3 yılı aşan bir süredir Suriye’ye dönük saldırgan politikaları ve etkisi sürekli artan islamcı çeteler Hatay halkında özgün bir tepki doğurmuştur. Anti emperyalist ve barıştan yana olan bu tepkisellik TKP’nin gözünü diktiği önemli bir dinamiktir. TKP bu dinamikle temas etmiş ve önemli bir birikim yaratmıştır. Seçim döneminde yürütülen başarılı çalışma partimize umut bağlayan insanların sayısını arttırmıştır. Önümüzde, Hatay’da etkili bir halk hareketi geliştirirken bölgenin özgünlüğünü taşıyan güçlü bir parti örgütünün kurulması görevi vardır. 12. Kongre bugüne kadar Hatay çalışmasına katkı koymuş tüm yoldaşlarımızı gönülden kutlar ve etkimizi örgütlü bir yapıya taşımak konusunda tüm parti üyelerini sorumluluk almaya çağırır.

Haziran Direnişi’nde ortaya çıkan sınıfın dinamik ve siyasal kesimi olarak tarif ettiğimiz plaza emekçileri ve beyaz yaka emekçilerinin örgütlenmesi için yeni bir hamle yapılmalıdır. Bu alanda çalışan

emekçilere dayatılan çalışma koşullarının ve angaryanın son bulması için bir örgütlenme modeli yaratılması ve bu hareketin Sol Cephe ile bağlarının kurulması karar altına alınmalıdır.

İşçi sınıfı çalışmalarımıza yön vermek, kısa, orta ve uzun vadeli strateji belirlemek amacıyla her yıl 15-16 Haziran tarihlerinde iki gün sürecek bir İşçi Kurultayı yapılmalıdır.

12. Kongremiz, Türkiye Sosyalist İktisat Kongresi'nin toplanması konusunda çalışmalara başlamak üzere partili aydınları göreve çağırmalıdır.

Partimiz, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkımıza seslenecek ve bir örgütlenme aracı olarak değerlendirilecek bir yayın çıkarma kararı almalıdır. Bu yayın "yeni bir cumhuriyet, sosyalist cumhuriyet" şiarını örgütlenme hedefiyle düzenli bir periyotla ve ücretsiz olarak halka dağıtılmalıdır.

soL Portal internet sitesi, daha etkili bir yayın haline dönüştürülmesi, parti internet sitemiz Arapça, Rusça, İngilizce ve İspanyolca dillerine çevrilmelidir. Haber sitemiz yabancı dillerde yayın yapabilmek için araştırma ve hazırlık yapmalıdır. Aynı zamanda ulusal ve uluslararası düzeyde çalışacak bir haber ajansı kurulması için hazırlıklara başlanmalıdır.

12. Kongremiz, internet üzerinden yayın yapacak bir televizyon kanalının kurulması için araştırma ve hazırlık yapmayı karar altına almalıdır.

TKP 12. Kongresi, 14 Temmuz-10 Eylül tarihleri arasında bir örgütlenme kampanyası yapmayı karar altına alır. En az 2000 yeni üyenin partiye kazandırılması için bütün üyelerimiz seferber olmalıdır.

Büyük parti, güçlü örgüt için örgütsel dönüşüm

31. Türkiye Komünist Partisi örgüt formundan parti formuna geçiş sancısı yaşamaktadır. Örgütün ancak hareketle birlikte devindiğinde bir parti formuna kavuşabileceği gerçeği bugün partimizi zorlamaktadır. Bu sancının bugün daha yoğun bir şekilde yaşanması tarihsel bir zorunluluğa işaret etmektedir. Halkın ülke siyasetinin aktörlerinden biri olmaya başladığı Türkiye, komünist partisini aramaktadır.

lke ve dünya gündemine dönük siyasal ve ideolojik pozisyon deklarasyonunun ötesinde, toplumu taraflaştırıcı siyasal hamleleri örgütleyen, toplumsal dinamiklere ve direnç odaklarına önderlik edebilen, i yaşantısını kadrolarının ve üyelerinin edindiği toplumsal siyasal misyonlara göre düzenleyen, kurumsallığı gözetten bir modele geçiş, TKP'nin öncelikli örgütsel ihtiyaıdır. Özellikle Sol Cephe ve Fikir Kulüpleri Federasyonu gibi toplumsal örgütlenmenin büyütüleceği örneklerde TKP ye ve kadrolarının misyon edinmesi, bu ihtiyaı karşılamada birincil dayanak noktamız olacaktır.

32. Siyaset ile örgüt arasındaki ilişkiye dair net tanımlara ihtiyaç vardır. Partimiz gücünü örgütlü siyasetten alır. Siyasetin devre dışı bırakıldığı örgütlenme modeli bir tekke görüntüsünden kurtulamaz. Aynı Şekilde, örgütün yeniden üretiminde rol almadığı, taşıyıcılığını üstlenmediği bir siyasetin başarı ihtimali de yoktur. Siyaset-rgt ilişkisi söz konusu olduğunda, parti nderliği düzenli olarak bütünlük yönünde girdiler yapmalıdır.

33. Önderlik sorunu, partiyi kimin ya da kimlerin yöneteceği Şeklinde tanımlanamaz. Önderlik sorunu tanımı, esasen bir yandan partinin i yaşantısının politikleşmesini ve önderlik mekanizmasının kolektifleşmesini, öte yandan tüm parti üyelerinin buldukları alanda toplumsal dinamiklere önderlik yeteneği geliştirmesini ifade etmektedir. Bu açıdan, önderlik sorunumuz, biri partimizin işleyişine diğer de partimizin toplumsal dinamiklerle ilişkilenmesine uzanan çift yönlü bir boyut taşımaktadır. Uzun yıllardır partimizin hedefleri arasında yer alan önderlik mekanizmalarının kolektifleştirilmesi ve tüm parti üyelerinin toplumsal önderler haline dönüşmesi süreci bir ihtiyaç olmaya devam etmektedir.

Önderlik mekanizmalarımız, örgüt içine dönük yöneticilik algısından sıyrılmalı, yeni dönemin toplumsal dinamiklerine yn verebilecek kuramsal, ideolojik ve siyasal donanıma sahip bir partinin üretken ve kolektif nderliği olarak yeniden inşa edilmelidir.

34. Partimizde hiçbir kişi, merkez komite ve kongre iradesinin üzerinde olamaz. Son yıllarda giderek aşınan bu ilke, merkez komiteden başlayarak partinin tüm kurullarının kolektif hale getirilmesi yoluyla hayata geçirilmelidir. Kolektivizm, kurulların ve

kişilerin hesap verebilir olmasının da, katılım mekanizmalarının sağlıklı işleyebilmesinin de ön koşuludur.

35. Partimizde siyaset üretimi ile örgüt arasındaki açığı kabul edilemez düzeydedir. Siyasal üretim ve yeniden üretim süreçleriyle, devrimci stratejinin bir unsuru olarak siyasi doğrultunun tayin edilmesi süreçleri birbirleriyle bir ve aynı şeyler değildir. Parti önderliği, partinin devrimci stratejisini geliştirmek, bunu merkezi kadro birikimiyle paylaşmak, beslemek ve siyasal doğrultuyu da bu ekseninde belirlemekle yükümlüdür. Yine, parti önderliği parti bütününe ilgilendiren siyasal üretimler ve mücadele başlıkları konusunda da sorumludur. Öte yandan, siyasal üretim ve yeniden üretim, çoğu zaman, partinin her bir çalışma alanına ilişkin özgünlükler taşıyan, alan dinamikleriyle birlikte ele alınması gereken olgulardır. Bunların sağlıklı bir şekilde işlediği bir partide, siyasal doğrultunun ve merkezi siyasal çalışmaların etkisi artar, toplumsal temas yüzeyi genişler. Ancak partimizde, örgüt ve ara kadrolar bu sürecin bir hayli uzağına çekilmiş, bu durum üyelerimizin politikleşmesinin önünde bir engel haline gelmiştir. Aydın adaylarının örgütsel yaşantıyla aralarına mesafe koymalarının kaynağında da bu tekdüzeleşme ve siyasal üretim/yeniden üretim mekanizmalarının uzağında kalma hali durmaktadır.

Sorun, partide tanımlı tüm çalışmaların ve birimlerin, merkezi siyasal hattımızın yeniden üreticisi haline dönüşmesiyle çözülebilir. Merkezi kararlar, partinin bütününde örgütlenmeli, kadrolarımızın üretkenliği gözetilmeli, üyelere siyasal ve toplumsal misyonlar kazandırılmalıdır. Örgüt yaşantısındaki durağanlığın, teknisist eğilimlerin, sonu gelmeyen üye kayıplarının önüne ancak böyle geçilebilir.

36. Bir komünist parti, işçi sınıfının, tarihsel çıkarlarının farkına varmış öncülerinin partisidir. Bu öncülük misyonu, tarih ve mekan bağlamından bağımsızlaştırılarak değerlendirilemez. Kuramsal ve insani gelişkinliklerle birlikte örgütsel ve siyasi gereksinimler öncü kadroların biçimlenişini belirler. Her dönemin kadro politikası da işte bu örgütsel ve siyasal ihtiyaçlar gözetilerek belirlenir. Türkiye’de toplumsal dinamiklerin canlandığı, direnç odaklarının ortaya çıktığı bir dönemde kadro politikamızı yenileyemememizin

bedeli örgütle siyaset arasına, örgütle merkez arasına bariyerler koyan bir anlayışın gelişmesine neden olmuştur. TKP işçi, emekçi, genç ve kadın örgütçülerinden kadrolar yetiştirmeyi merkeze koyan bir kadro politikasını devreye sokmalıdır.

37. Kadro yetiştirmenin, partideki iç kültürel, kuramsal ve siyasal formasyona müdahale etmenin en önemli unsurlarından biri de eğitim mekanizmasının iyi işletilmesidir. Toplumsal mücadelelerin tarihselliğini gözeten, Türkiyeli ve örgütlenme pratiklerinde işlevsel olabilecek, iç yayının ve Gelenek'in yoğun olarak kullanıldığı bir eğitim çalışması üzerinde çalışılmalıdır.

38. Gelenek, partimizin siyasal ve ideolojik mücadeledeki hamlelerini kuramsal üretimlerle güçlendiren bir içerik kazanmalı, akademik gündeme sıkışıp kalmamalı ve derginin partimizin mücadeleye başlıklarıyla bağlarının kopması tehlikesine karşı önlemler alınmalıdır. Parti içi yaşantıya kalıcı ve üretken bir biçimde yerleştirilen Gelenek, tüm yoldaşlarımız için kılavuz olma niteliğini yeniden kazanacaktır.

39. Türkiye Komünist Partisi'nin yeni kadrolar yetiştirme sıkıntısının bertaraf edilmesi ve kadrolaşma dinamiklerinin güçlendirilmesi konusundaki kararlılığın ifadesi olan gençleştirme hedefi, bugün güncelliğini korumaktadır.

90. Yıl Tezleri'nde ifade edildiği gibi, "yeni devrimci kuşaklar iradi kararlarla ortaya çıkmazlar. Bununla birlikte bir komünist partisi, genç üyelerinin atak, yaratıcı ve donanımlı devrimciler haline gelmesini yalnızca bir eğitim başlığı olarak ele alamaz. Parti güvenerek, boşluk yaratarak, inisiyatif tanıyarak da geliştirir. (...) Dünyada önemli devrimci dönüşümlere hep genç kadroların imza atmış olması, insan yaşamının hem biyolojik hem de kapitalizm tarafından biçimlendirilmeye devam eden toplumsal özelliklerine denk düşen bir olgudur. Türkiye'de ve dünyada komünist geleneğin bu olguyu bir kenara koyarak 'deneyim' ve 'bilgi'yi tek referans olarak kabul etmesinin ağır maliyetleri olduğu hatırlanmalıdır."

40. Partimizde kadınların önderlik vasıfıyla ağırlık kazanması ve daha fazla sorumluluk alması gerekmektedir. Bu konuda idari tedbirler almaktan ziyade kadınları sorumluluk almaya teşvik edecek, sorumluluk almaktan kaçınmalarına neden olan parti içi

veya dışı zorlukları bertaraf edecek koşullar yaratılmalıdır. Kadın kadroların parti içi eğitimlere aktif katılımının teşvik edilmesinin yanı sıra, kadın alanına yönelik eğitimlerin tüm partililere verilmesi gerekmektedir.

41. Partinin bütün kurulları çalışmalarında kurul üyelerine karşı açıklık, sorumluluk yürüttükleri alana karşı hesap verebilirlik temelinde kurulmalıdır.

42. Partimiz iç işleyişindeki sorunları aşmak için şimdiye kadar birçok girişimde bulunmuş, ancak arzu edilen sonuçlara ulaşamamış, giderek parti işleyişimiz örgütsüzleşmiştir. Partinin örgütsüzlüğüne kesin bir biçimde son vermek için temel çalışma ve örgütlenme aracı olarak birimler yeniden kurulmalı, parti içi yaşamda örgütsüzlüğü pekiştiren her türlü alışkanlık ve kolaycılıkla hesaplaşılmalıdır.

Karar önerileri:

Partimizde önemli bir boşluk olarak saptadığımız ve kadrolaşma hedeflerimizle paralel düşünülecek siyasal, ideolojik ve kuramsal eğitimleri düzenleyecek ve örgütleyecek bir kurumsallaşmaya gitmek üzere Mustafa Suphi Parti Okulu kurulması karar altına alınmalıdır.

12. Kongre, 1920'den bugüne parti tarihimizi anlatan bir sinema filmi-belgeseli hazırlanması için partili sinema sanatçılarına görev verir. Komünist hareketin bu ülke topraklarındaki köklü tarihi toplumun bütününe bir propaganda kampanyasıyla anlatılmalıdır.

Engelli yoldaşlarımız için parti tarihimizin önemli siyasal ve örgütsel metinlerinin seslendirilmesi hedeflenmelidir.

Örgütsel dönüşümü gerçekleştirmek için...

43. Leninist örgütlenmenin yapı taşı olan birimlerimiz, alanlarını örgütlemek üzere yeniden kurulmalıdır. Partinin bütün üyeleri, alan örgütlenmesine odaklanmış bir birim çalışmasının parçası haline getirilmelidir.

44. Bütün birimler, siyasal bir dinamiğin ya da potansiyelin tarif edildiği bir toplumsal alan örgütlenmesi üzerine kurulmalıdır.

45. Üç büyük ilde, ilçe örgütlenmesi modeli yerine işçi, gençlik ve yerel olmak üzere dikey örgütlenme modeline geçilmelidir. Benzer örgütlenme diğer illerde de hedeflenmelidir. Bu yerel ve sektörel bazlı birimler yine aynı temelde kurulmuş örgütsel yapılarla partiye bağlanmalı, partinin bu alanlarda dikeyine örgütlenmesi hem derinleşme hem de yaygınlaşma ihtiyacını yerine getirmelidir.

46. Birim çalışmalarında tek yetkili, birim sekreteri olmamalıdır. Birim sekreteri birimin siyasal sorumluluğunu taşımalı ve siyasal önderlik misyonunu üstlenmelidir. Birim sekreterlerini, bu misyonun dışına iten bütün teknik ve parti içi yaşama dair gündelik başlıklar birer siyasal başlık haline getirilmeli, birim üyelerine sorumluluklar tarif edilmelidir. Birim içerisinde sorumluluk üstlenen yoldaşlarımız, birimin tüm üyeleriyle beraber kolektif bir çalışma tarzını hayat geçirmeyi hedeflemelidir.

47. Benzer bir sorumluluk, il kurulları ve merkezi kurullarda, daha yetkin hale getirilmiş büro ya da komiteler şeklinde örgütlenmelidir.

48. Parti Meclisi (PM) kurulmalıdır. PM kongrede seçilmelidir. Kongre sürecinde seçilmiş il, bölge, komite ve büro sorumluları PM toplantılarına çağrılabilirler. PM, partinin devrimci stratejisinin ve politik hedeflerinin paylaşıldığı, danışıldığı, partinin çalışmalarının ele alındığı geniş kuruldur.

49. Merkez Komitesi, iki kongre arasındaki en yetkili kurul olarak Kongre tarafından seçilmelidir. Kongre tarafından seçilecek Merkez Komitesi, kolektif bir referansla oluşturulmalıdır. MK üyeleri, PM'nin doğal üyeleridir.

50. Merkez Komitesi kongrelerin ardından yenilenir. Alan sorumluluğunun ötesinde partinin bütününe önderlik eden, tam bir bilgi paylaşımı esasıyla çalışan organdır. Önderlik, Merkez Komitesi'nde somutlanmalıdır. Merkez Komitesi içerisinde herhangi bir üst kurul ya da kişilere indirgenmiş herhangi bir liderlik tarif edilemez.

51. Bütün alanlarda ve örgütlerde sorumluluk, tek tek kişilerde değil komitelerdedir. Gençlik, kadın, işçi, yerel başta olmak üzere merkezi bütün büro ve alan sorumlulukları kolektif olarak

yürütülmelidir. Bu durum, kişisel tarz, kişisel performans üzerinden ortaya çıkan sorunları kaldıracaktır.

52. Merkezi bürolar, Merkez Komitesi tarafından oluşturulmalıdır.

53. Partinin bütün yönetici kurulları aşağıdan yukarıya seçimle belirlenmelidir. Seçim anlayışının temelinde kolektif çalışma ilkesi vardır. Parti üyeleri, kişisel olarak sorumluluk üstlenmeye aday olabilecekleri gibi başka yoldaşlarımız tarafından da aday gösterilebilirler.

54. Parti içi iletişim, tartışma, kararların örgütlenmesi gibi süreçlerin sağlıklı bir şekilde ilerlemesi amacıyla periyodik bir iç yayın çıkarılmalıdır.

55. Eğitimler her düzeyde, çok katmanlı, siyasallaşma ve örgütlenme hedeflerini güçlendirecek şekilde düzenlenmelidir. Gerekli görüldüğü durumda, alanlara özgü başlıklarla eğitim çalışması zenginleştirilmelidir. Eğitim Bürosu, yayınlarımızla koordinasyon halinde çalışmalıdır. Partiye başvuran herkese, temel aday üye eğitimi verilmeli, bunun için bir "eğitim kitabı" hazırlanmalıdır.

56. Partinin bütün disiplin başlıkları örgütsel hiyerarşi içinde değil, il ve Merkezi Disiplin Kurullarında görülmelidir. Bunun için İstanbul, Ankara ve İzmir'de bölge Disiplin Kurulu oluşturulmalıdır. Merkezi düzeyde ise Merkez Disiplin Kurulu oluşturulmalıdır.

57. Bütün parti örgütlerini denetleyecek ve Merkez Komitesi'ne düzenli rapor sunacak Denetleme Kurulu oluşturulmalıdır. Denetleme Kurulu her örgütümüzü yılda en az bir kere mali ve idari bakımdan denetlemelidir.

58. Merkez Komitesi'ni denetleyecek organ Kongre'dir. Ancak, merkezi bütçeyi incelemek üzere Parti Meclisi içerisinde bir Mali Denetleme Kurulu oluşturulmalıdır. Bu kurul, Kongre süreci öncesi Kongre'ye rapor sunmak üzere bütün mali başlıkları denetlemekle görevlendirilmelidir.

59. Örgüt Konseyi kaldırılmalıdır. Aday üyelik, partinin üyelik standartlarını sağlamak üzere yeniden tanımlanmalıdır. Eğitimler birim içinde yapılmalıdır. Aday üyelikten üyeliğe geçiş Eğitim Bürosu'nun onayı ve MK kararıyla tamamlanmalıdır.

60. Partide profesyonellik, Merkez Komitesi'nin yetkisi ve

sorumluluğuyla oluşur ve 1 yıllık süreyi kapsar. Bütün yoldaşlarımız hayatlarını bu koşul üzerinden planlar.

61. TKP Programı tarihsel misyonunu sürdürmektedir. Eylül ayında, kongre kararları doğrultusunda tüzüğün yenilenmesi için bir kongre düzenlenmesi önerilir.

62. Parti tüzüğü basılmalı ve bütün örgütlere gönderilmelidir. Program ve tüzük, parti yaşamında kullanıma sokulmalıdır.

63. Merkezi kurullar başta olmak üzere, tüm kurul ve birim çalışmalarında toplantılarda tutanak tutulması ve çalışma hazırlık ve sonuçlarının raporlaştırılması sağlanmalıdır.

64. Belirli bir periyotla ve tanımlı gündemlerle bölge toplantıları yapılır. Toplantılara bölge sorumlusu, 1 MK ve 1 PM üyesi katılır.

12. KONGRE İÇİN KADIN ÇALIŞTAYI RAPORU

Emekçi kadın mücadelesine dair söz söylemeden ve tek tek başlıklarına geçmeden önce, bu konunun hangi bağlamda, hangi belirleyenler altında ele alınması gerektiğini belirtmek gerekir. Bununla beraber, öncelikle dünyada ve Türkiye’de kapitalizmin gelişim dinamiklerinin kadınlar üzerindeki etkilerine bakmak yerinde olacaktır. Dünya kapitalizminin, özellikle sosyalizmin çözülüşüyle beraber, emekçi düşmanı saldırılarını arttırması, neoliberal politikalar ve kapitalizmin girdiği kriz, kadın mücadelesinin başlıklarını etkilemektedir. Dünya ölçeğinde artan piyasacı saldırı, özelleştirmeler, devletin elini kamu hizmetlerinden çekmesi, sermayenin işçi düşmanı politikaları, savaş politikaları ve yükselen militarizm kadınların sorunlarını da belirlemektedir.

KADINLAR VE PİYASACILIK

90’lı yıllarda neoliberal dalga ile hızlanan özelleştirmeler, hem kadınların iş gücüne kayıt dışı ve güvencesiz koşullarda katılımını yaygınlaştırmış hem de aile kurumunun ideolojik olarak yeniden üretilmesini beraberinde getirmiştir. Böylece kadına düşen öncelikli “görev”, çocuk yetiştirme, ev işlerinin görülmesi ve yaşlı / hasta bakımı gibi maliyetli işlerin karşılanması, bunun yanında her tür güvenceden yoksun ev eksenli çalışma alanları ile “aile bütçesine katkı sağlaması” üzerinden tarif edilmeye başlanmıştır.

Kadının doğurganlığının kapitalist üretim ilişkileri içerisinde oynadığı rol, dikkatli bir biçimde incelenmelidir. Bu durum, kimi

sektörlerde kadının işgücü olarak “maliyetli” bulunması nedeniyle kadın istihdamının azlığına neden olurken, diğer taraftan pek çok sektörde ucuz ve yedek işgücü olarak kadın emekçilerin konumlandırılması durumunu ortaya çıkarmaktadır. Çocuk ve yaşlı bakımı, ev işleri gibi, önemli bir bölümü kamu hizmeti kapsamında değerlendirilebilecek ama özellikle kapitalizmin daralma dönemlerinde tamamen kadınların sırtına yüklenen işler, aile ilişkileri üzerinden sağlanmaktadır.

Tüm bu hizmetlerin kadınların sırtına yüklenmesi, aile kurumunun ve kadının aile içerisindeki rolünün yüceltilmesi, kadının toplumsal kimliğinin tamamen aile içindeki rolü ile belirlenmesine yönelik ideolojik bir salgiya neden olmaktadır. Bugün aile kurumu içerisinde kadın, sisteme karşılıksız bir emek gücü sunmakta ve sermaye sınıfı bunun ideolojik zeminini aile kurumunun yüceltilmesi yoluyla yaratmaktadır. Özellikle “Anne”lik kavramsallaştırması, üretilen en önemli ideolojik motiflerden biridir. Kadının ailedeki rolüne ve biyolojik üretkenliğine yapılan vurgu, “Anne” olma kimliği ile özdeşleştirilmektedir. Kadını “kadın yapan” en önemli özelliğin “annelik” olarak işlenmesi, kadının toplumsal alandaki varlığına bir saldırı ve iş gücü içerisindeki yerinin önemsizleşmesi anlamına gelmektedir. Kadın olarak sadık bir eş olmak, çocuk doğurmak ve aileyi “çekip çevirmek” kutsanmaktadır. Dayanımcılık, geleneksel değerlerin yüceltilmesi ile aslında büyük ailelerde eve itilen kadınlar, neredeyse bir ışık gibi işleyen evlerin görünmez emekçileri olarak ev yaşamında kapitalizmin yeniden üretiminde görev almaktadır.

Aile kurumunu ideolojik olarak yeniden üreten neoliberal dalga, kadınların iş gücüne güvencesiz ve kayıt dışı koşullarda katılımını da yaygınlaştırmaktadır. Bu anlamda, günümüzde piyasa-laşma-gericileşme başlıklarının kadınlara yönelik en önemli saldırılarından birisinin “esnekleşme” adı altında, (tam zamanlı ve belirsiz süreli iş sözleşmeleriyle çalışmanın aksine) genellikle yarı zamanlı ve belirli süreli iş sözleşmeleriyle gerçekleştirilen atipik istihdam biçimi olduğu söylenebilir. Bu istihdam biçimi vasıtasıyla hem aile kurumu ideolojik olarak yeniden ve yeniden üretilir hem de kadının aile içindeki konumunun uzantısı olarak görülen işler

“özgürlük” adı altında kadınlara sunulur. Bu noktadan hareketle, Cumhuriyet tarihinde kadın istihdamının en yoğun olduğu bu dönemde, kadınların iş gücüne katılım şekli ve süresi, işçi ve emekçilere saldırının yine aynı dönemde şiddetlendiğinin görülmesi bakımından önemlidir.

İşçi ve emekçilere saldırıların arttığı dönemlere, ideolojik olarak baskıcı, otoriter, ırkçı ve cinsiyetçi politikalar eşlik etmektedir. Dolayısıyla dünya kapitalizminin yönelimleri, kadınlara yönelik saldırıları arttırırken, aynı yönelimler LGBTİ bireyleri de bu saldırılarda hedef almaktadır. Bunların yanında aile kurumunun kut-sanması, bu kuruma karşı tehdit olarak algılanan LGBTİ bireylere karşı düşmanlığı da arttırmaktadır.

Tüm bunların yanında, çalışan kadınlar da neoliberal politikalar-dan işçi sınıfının bir parçası olarak paylarına düşeni almaktadır. Güvencesiz çalışma ve sendikasızlaşma, işçi ücretlerinin düşmesi gibi saldırılar işçi kadınlar için de geçerli oldu. Kadınlara yüklenen ev içi sorumlulukların sonucu olarak esnek çalışma koşullarına daha uyumlu halleri, kadınların ucuz iş gücü olarak piyasadaki yerlerini pekiştirmekte, güvencesiz çalışmanın kadın emekçiler arasında daha yaygın hale gelmesini beraberinde getirmektedir. Dinci gericiğin Türkiye’de yarattığı ideolojik zemin nedeniyle de kadının asli görevinin ev içi çalışma ve annelik olarak görülmesi, kadın emeğinin daha da değersizleştirilmesini kolaylaştırmaktadır. Aynı zamanda kapitalizmin krizi ile artan işsizlik de yine kadın işçileri daha fazla etkilemektedir. Sendikasız ve güvencesiz çalışma bugün, Türkiye’de kadınlar arasında özellikle parça başı ve evde çalışma olarak kendini göstermektedir. Türkiye’de kadınlar esnek çalışma saldırısının birincil muhatabıdır ve bu durum AKP iktidarı tarafından çeşitli yasal düzenlemelerle de normalleştirilmeye çalışılmaktadır.

Öte yandan kadınların yaşam koşulları ele alınırken, afetzedeler (ör. Vanlı depremzedeler), mülteciler (ör. Suriyeliler), mevsimlik tarım işçileri, kentsel dönüşüm mağdurları, konar-göçer toplulukların tümü derin emek sömürüsüne maruz kalan ve yaşam hakkı tanınmayan grupları oluşturduğundan, özel önem arz etmektedirler. Bu gruplar arasındaki kadınlar, barınma ile ilgili

sorunları, kadın sağlığı sorunlarını, fiziksel ve cinsel Őiddeti, yoksulluğu toplumdaki tđm kadınlardan daha derin ve daha Şiddetli yaşamaktadırlar.

Bu gruplar barındırdıkları i ve öznel dinamikler hesaba katılarak ayrı ayrı değerlendirmeye alınmalıdır. Fakat çıkacak sonuç aynıdır; kapitalizm bu gruplardaki kadınları yok saymaktadır.

KADINLAR VE GERİCİLEŞME

Dđnyada sosyalizmin özölüşü sonrasında, neoliberal politikaların yaygınlaşmasının sonucu olarak piyasalaşma ve gericileşme kola kola boy atmıştır. Dđnya emperyalist ve kapitalist sisteminin krizi, daha gerici ve daha otoriter politikaları da gündeme getirmiştir. Bu krizin topyekđn gericileőtirme eğilimi, emperyalist merkezlere bağımlı olan ũkelere farklı biçimlerde yansımaktadır. Gericileşme, sadece kendini dinci gericileşme olarak üretmemekte, farklı ũkelerde ırkçılık, kadın ve LGBTİ dđřmanlıđı, Şiddet, tecavüz ya da kđrtajın yasaklanması gibi başlıklarla da kendini göstermektedir.

Diğer taraftan emperyalizmin doğrudan askeri mđdahaleleri, artan militarizm ve Şiddet politikalarının da başlıca mağduru kadınlar ve çocuklardır. Ortadoğu'da emperyalizmin açık askeri mđdahaleleri, kadınlar için doğrudan saldırı anlamına gelmektedir. Özellikle son yıllarda, yanı başımızdaki Suriye rneği, savaş mağdurlarının başta kadınlar ve çocuklar olduğunu ve Suriye'de savaşın kadınlar için taciz, tecavüz, Şiddet, yaşam yerini terkedip gđvencesiz koşullarda g ve ağır psikolojik tramva anlamına geldiğini bir kez daha göstermiştir.

80'li yıllarda kadın, cinsel kimlik ve evre hareketleri neoliberalizm yđkseldiđi ve sosyalizmin gđsüz olduğu bir dönemde yeşermiştir. 2000'li yıllarda ise bahsettiğimiz bu başlıklar, liberal anlamda "zgürlük" kavramının yeniden üretilmesinde ve totaliter olarak suçlanan sosyalist iktidarlara dönük saldırılarda bir argüman olarak kullanılmıştır. Sovyetler Birliği'nin özölüşüyle artan ve 2000'li yıllarda daha da hız kazanan bu gerici ve baskıcı saldırılardan, kadınlara ve LGBTİ bireylere, diğer toplumsal kesimlerin tđmünden daha fazla pay dđřmüřtür. Buna paralel olarak,

Avrupa’da da son dönemlerde gözle görülür şekilde artan faşizan ve otoriter eğilimler, yine kadınlara ve LGBTİ bireylere yönelik şiddetin artmasına, kürtaj ve sezaryen gibi kazanılmış hakların tartışılmasına neden olmuştur. Dünya kapitalizminin girdiği bu tam boy gericileşme eğilimi, laikliğin veya seküler toplumların pek çok kazanımının ortadan kalkması veya saldırıya uğraması sonucunu da doğurmuştur. Laiklik kavramı, liberal eğilimler vasıtasıyla, otoriterlikle eş anlamlı bir bağlamda, yeni bir anlama büründürülmüştür. Bu durum başta Ortadoğu ve Kuzey Afrika olmak üzere pek çok coğrafyada, var olan laikliğin tartışmalı hale gelmesine neden olmuş ve dinci gericiğe alan açmıştır. Dinci gericiğe alan açılan her durumda olduğu gibi kadının toplumsal yaşamda ikinci sınıf insan konumuna itilmesi kaçınılmaz bir sorun olarak ortaya çıkmıştır.

İKİNCİ CUMHURİYET VE KADINLAR

Türkiye’de AKP iktidarı ve İkinci Cumhuriyet’in kurulma süreci, emperyalizme tam boy teslimiyet, piyasalaşma ve dinci gericileşme ile karakterizedir. İkinci Cumhuriyet, kadınlara yönelik saldırıların hayata geçirilmesine zemin hazırlamıştır. Toplumsal yaşamın dincileştirilmesi kadınlara uygulanan baskıyı arttırmaktadır.

AKP iktidarında, kadının ideolojik anlamda, ailenin bir parçasından ibaret olarak işlenmesi, İkinci Cumhuriyet’in kadınlar üzerinde yarattığı en büyük tahribatlardan biridir. Kadını aile içindeki anne, eş, gelin vb. rolü ile toplumda konumlandırmak, ideolojik olarak kadını hem üretici emek gücü bakımından hem de bir insan olarak değersizleştirmek anlamına gelmektedir. Kadını değersizleştiren bu ideolojik saldırı, ayrıca toplumun dincileştirilmesi ile uyumlu bir şekilde gelişmiştir. Kadını “namusun temsili” olmaktan tutun, “şeytanın ortağı”, “baştan çıkarıcı mahlûk” olarak tanımlamak da kadını değersizleştiren dinci gerici salgılara örnek olarak gösterilebilir. Dinci gerici ideolojinin baskıcı ve otoriter yanları ile beraber, türbanın topluma “kadının özgürleşmesi” olarak sunulması, gerici ideolojinin toplum içinde daha fazla yer almasına neden olmuştur. Kadının toplumsal bir varlık olarak değersizleştirilmesi,

güç ideolojisinin yarattığı baskıcı eğilimler, kadınların şiddet, cinayet ve tecavüz gibi saldırılara daha fazla maruz kalmasına neden olmuştur. Bu durumun en çarpıcı göstergesi, AKP iktidarı boyunca pedofili, kadın cinayeti, kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz oranları önceki yılların sayılarını katlarken, ilgili davalarda yaşanan skandalların yoğun tepkilere neden olmasıdır.

AKP iktidarında kadınlar hem dinci gerici ve piyasacı ideolojinin mağduru hem de üreticisi konumundadır. İkinci Cumhuriyet'in ideolojisinden kadının payına şiddet, tecavüz, kürtaj ve sezaryen hakkının yasaklanması gibi saldırılar; işsizlik, güvencesiz ve sendikasızsız çalışma düşmektedir. Diğer taraftan dinci gerici ve piyasacı ideolojik müdahaleler, yine toplumun belli kesimlerinin bir parçası olan kadınları, başka başlıklarda da mağdur haline getirmiştir. Özellikle dinci gerici ideolojinin Suriye politikası ile bağlantılı olarak artan Alevi düşmanlığı, Alevi kadınlar için önemli bir gündemdir. Buna karşılık Alevi kadınlar hem dinci gerici saldırılara hem de yaşam tarzına müdahale başlıklarında AKP iktidarına karşı siyasallaşmıştır. Aynı zamanda piyasacılığın yöneldiği şehir ve çevre talanı, yaşam alanlarına sahip çıkan kadınların, AKP'ye karşı mücadelenin bir parçası haline gelmesini sağlamaktadır. Özellikle hidroelektrik santrallerin (HES) kurulması ve akarsuların özelleştirilmesi başta Karadenizli kadınlar olmak üzere, kırsal coğrafyalarda da kadınları direnen toplumsal kesimlerin bir parçası haline getirmiştir.

Tüm bunlarla beraber, gerek devletin maddi kaynaklarını kullanarak, gerekse popülist politikalarla kadınların bir kesimi AKP iktidarı tarafından kapsanmıştır. AKP, iktidarı boyunca hem Milli Görüş'ün tarihsel olarak getirdiği birikim hem de geniş kesimlere hitap etme olanağı ile kadınların bir bölümünü dinci ideolojinin üreticisi konumuna getirmiştir. Güç ideolojisi, iktidar sahibi olma ve popülizm; geniş kesimlerden kadınları AKP siyasetine angaje etmiş, bununla beraber "türbana özgürlük" politikası da kadınlara bir özgürleşme mücadelesi olarak sunulmuştur. Bu da AKP iktidarı boyunca kadınlara uygulanan baskının ideolojik olarak karşılık bulmasına neden olmuştur.

AKP iktidarının farklı kesimlerden kadınları kapsamasına rağmen

kadınların önemli bir bölümü AKP iktidarına karşı boyun eğmemiştir. Kadına yönelik şiddette ve kadın cinayetlerinde gözle görülür artış, taciz ve tecavüz vakalarının yaygınlaşması, işçi kadınlar üzerindeki sömürücü baskı ve dinci gerici saldırı, farklı kesimlerden kadınlarda tepkilere ve bir siyasallaşmaya neden olmuştur. Özellikle kürtaj yasağı ile cisimleşen, yaşam tarzına ve kadın bedenine müdahale, kadınların siyasallaşmasına ve AKP karşısında siyasal bir refleks vermelerine neden olmuştur. Diğer taraftan toprağına, köyüne, akarsuyuna, mahallesine sahip çıkan kadınlar siyasi mücadelenin bir parçası haline gelmiştir. Aynı zamanda, AKP iktidarının dinci gerici politikalarına karşı Alevi kadınlar da bir siyasallaşma süreci yaşamıştır.

İkinci Cumhuriyet dönemi, kadın alanına bakıştaki kimi taşları yerinden oynatmıştır. Kadın hareketi denildiğinde özellikle 80'lerle beraber akla gelen feminist hareket, hem dinci gericilik karşısında türban üzerinden "kadın özgürlüğü"ne karşı ikircikli tutumu hem de Haziran Direnişi ile simgelenen özgürlükçü ve aydınlanmacı kadın damarının temsilcisi olamaması nedeniyle geri plana düşmüştür.

Öte yandan, kadın hareketi dediğimizde özgün bir yeri olan Kürt kadınların çözüm süreci ile beraber kadın hareketini temsiliyet noktasında hangi siyasal ve ideolojik bağlama oturdukları üzerine düşünülmesi gereken bir konudur.

KADINLAR VE HAZİRAN DİRENİŞİ

Haziran Direnişi ile tüm ülkede kitleleri harekete geçiren en önemli başlıklar, yaşam alanlarının piyasalaştırılması, tüm topluma dayatılan dincileşme ile yaşam tarzına müdahaledir. Yaşamın her alanında hâkim kılınmaya çalışılan bu durum, özellikle kadınların Haziran Direnişi'ne katılımında çok önemli bir etken oluşturmuştur. Alevi kadınları, beyaz yakalı kadınları, işçi kadınları, yaşam alanlarına müdahaleye karşı mücadele eden, dinci gericiliğe karşı direnen laik kadınları bir araya getiren Haziran Direnişi, laiklik ve aydınlanmacılık başlığında birleştirici unsur haline gelmiştir. Gezi Parkı'nda özellikle beyaz yakalı kadınlar; mahallede yürüyüşlere doğrudan veya evinden tencere tava çalarak katılan kadınlar,

atölyesinden işyerinden çıkıp mahallesine ya da Gezi Parkı'na koşan işçi kadınlar Haziran Direnişi'nin direnen ve mücadele eden kadınlarıdır.

Kadınlar, kürtaj yasağı, üç çocuk dayatması gibi kadın bedenine müdahaleci AKP politikalarına karşı Haziran Direnişi'nde özgürlük talepleri ile yerini almıştır. AKP iktidarı tarafından uygulanan dinci ve piyasacı baskıya karşı Haziran Direnişi'nde yerini alan kadınların ideolojik belirlenimleri aydınlanmacılık ile beraber özgürlükçülük de olmuştur. Kadınların bugün birçok başlıkta özgürlük taleplerinin aydınlanmacılıkla yan yana durması, kadınların feminist kesimler tarafından kapsanmasını olanaksız kılmaktadır.

Haziran Direnişi'ndeki çeşitli kesimden kadınlar, kendini direnişte "kadın" olarak ifade etmiştir. Zincir oluşturan anneler, "ne giydiğime ve kaç çocuk doğuracağıma karışmayın" diyen kadınlar, kucağında çocuğu ile TOMA'nın önünde duran kadınlar ile sokaklarda cinsiyetçi küfürleri duymak istemeyen kadınlar; Haziran Direnişi'nde kimlik siyasetinin bir parçası olmaksızın, aydınlanma ve özgürlük talepleri ile birer kadın olarak yer almışlardır. Haziran Direnişi'nde bir araya gelen kadınları birleştiren başlıklardan biri olan aydınlanmacılık, AKP iktidarının ortağı liberal siyaseti dışlamaktadır. Buna ek olarak, yine kadınları bir araya getiren özgürlük başlığı da dinci gericilikle kol kola girmiş liberalizmin siyasi sınırlarının dışına çıkmıştır. Bu açıdan Haziran Direnişi ile bir araya gelen mücadeleciler kadınların kimlik siyaseti ve liberal kesimlerce kapsanması mümkün ol(a)mamıştır.

KADIN MÜCADELESİNİN BAŞLIKLARI

AKP dünya emperyalist kapitalist sisteminin bir parçası ve bölgesel taşeronu olarak, yukarıda bahsedildiği üzere kadınlara karşı tüm saldırı başlıklarının, Türkiye'de özgün bir biçimde yeniden üretilmesinde rol oynamaktadır. AKP'nin ve sermayenin kadınlara karşı uyguladığı saldırı politikaları aşağıdaki genel başlıklar altında toplanabilir:

- Emekçi haklarına saldırı, piyasacılık, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi ve artan işsizlik,

- Doğanın ve şehirlerin talan edilmesine bağlı olarak çeşitli kesimlerden kadınların yaşam alanlarına müdahale,
- Gündelik yaşamın dincileştirilmesi ve bunun yansıması olarak kadınların yaşam tarzına ve bedenlerine doğrudan müdahaleler; şiddet, tecavüz ve tacizin artışı,
- Dinci gericilik ve bununla beraber Alevi düşmanlığının AKP eliyle beslenmesi,

Tüm bu saldırılara karşı, Haziran Direnişi sırasında mahallesinde yürüyüşe katılan, polise direnen, eylemlere evinden tencere tava ile katılan; Soma'da "Hükümet istifa!" diyen kadınların yarattığı toplumsallık gözden kaçmamalıdır. Bu göstergeler, AKP karşıtı mücadelede önümüzdeki dönem kentli ve halkçı bir damarın önemli bir yer tutacağını ifade etmektedir.

Ayağa kalkan Haziran kadınlarını birleştirici başlık aydınlanma ve özgürlük mücadelesi olmuştur. Emekçi kadın mücadelesinde de tüm bu saldırılara karşı aydınlanmacı ve özgürlükçü bir kadın hareketi kapsayıcı ve örgütleyici olacaktır.

TKP VE KADIN ÇALIŞMALARI

Türkiye Komünist Partisi'nde kadın çalışması, merkezi bir büro- nun kurulması ve ilçe çalışmaları altında emekçi kadın birimle- rinin kurulması ile başladı. Alana yönelik olarak üretilen siyasal çalışma başlıkları üzerinden alan örgütlenmesi, bu dönem çalış- malarımızın karakteristiğini oluşturuyordu. Kadın çalışmalarının ilçelerde birimler üzerinden ve Kadın Bürosu'nun katkıları ile yü- rüdüğü dönemde kimi örneklerde partinin toplumsallaşma araç- ları (İşgale Karşı Komiteler, Yurtsever Cephe, seçim çalışmaları vb) üzerinden yerleşme olanakları yakalandı ve pek çok olumlu deneyim elde edildi. Yine bu dönemde, Kadın Bürosu tarafından propaganda araçları üzerinden yaygınlaştırılan kimi siyasal baş- lıklar, örgütlerimizde bütün çalışma alanları tarafından ön açıcı bir şekilde gündeme alındı. Ama Partimizin tüm çalışma alanlarında yaşadığı süreklileşme sorunu bu alana da sirayet etti. Öte yandan, kadın alanına yönelik özgün siyasal ve ideolojik başlıkların üre- tilmesine yönelik, birimlerden merkezi kurullara kadar yaşanan

verimsizlik, kadın çalışmasının üretken bir şekilde yoluna devam etmesinin önünde engel oluşturdu.

Yaşanan sıkıntıları aşma amacıyla kadın çalışması, merkezi düzeyde yeniden ele alındı. Yapılan değerlendirmeler sonucunda kadın birimleri dağıtıldı ve kadın çalışması merkezi bir alana daraltılmış oldu. Bu durum elde edilen birikimin de kaybına, ilişki ağlarının zayıflamasına yol açtı. Mevcut kadın birimleri düzeyinde zayıf da olsa var olan siyasi üretim giderek yok oldu. Kadın Bürosu, sınırlı siyasi ve ideolojik üretimini dahi örgütle organik bir bağı olmadığı için örgüte yansıtamadı. İlçe komiteleri üzerinden aktarılmaya çalışılan büro gündemleri, örgütsel olarak parti içinde muhatabını bulamadı. Muhatabını bulamadığı ölçüde de parti çeperi ve toplumla buluşamadı. Parti ile buluşamayan merkezi üretim, siyasi olarak yeniden üretilemediği için sönmüldü ve etkisizleşti. Bu dönemde partili kadınlar, siyasi üretim eksikliğine vurgu yaptıkları ölçüde tartışmalar “ayrı bir kadın çalışması olmalı mı olmamalı mı?” başlığına daraltıldı. Partili kadınların kadın çalışmalarına dair sorunları dile getirmesine rağmen uyarılar dikkate alınmadı.

Kadın Bürosu'nun örgütle bağları kopuk olduğu ölçüde siyaseten de etkisiz kalması, büronun gerekliliğini sorgulanır hale getirdi. Daha sonra Kadın Çalışmaları Bürosu'nun ortadan kalkması ile parti içinde kadın alanına dair hem ideolojik hem de siyasi üretim tamamen yok olma aşamasına geldi. Parti içerisinde bu alana dair eğitim ve işe yönelik bir üretim olmaması da partide bu başlıkta bir dağılmaya neden oldu. Partinin kadın başlığında ideolojik ve teorik üretim kanallarının kuruması ve siyasi çalışma araçlarının yokluğu parti içerisinde problemin kadınların yeterince sorumluluk almaması gibi bir başlığa indirgendi.

Parti'de kadın komünistlerin sorumluluk almaları ile ilgili başlıktaki sorunlar, merkezi kurulların eğitim ve özendirme konusunda ki eksiklikleri ile ilgili olmakla beraber sadece buna indirgenemez. Kadınların parti içinde daha fazla sorumluluk almaları, siyasi üretim kanallarının yaratılması ile ilişkilidir. Kaldı ki son zamanlarda parti içerisinde sorumluluk almak ve siyasi üretim kanallarının zayıflığı sadece kadın değil, erkek üyeler için de geçerli bir sorundur. Diğer taraftan kadın yoldaşlarımızın sorumluluktan kaçması

siyasi önderlik misyonlarının eksikliği ile ilgili suçlamalar da temelsiz kalmaktadır. Parti olarak hem merkezi kurulların hem de kadın yoldaşların bu konuda siyasi ideolojik üretim kanallarını zenginleştirmek ve buna katkı koymak için ellerinden geleni yapacaklarına dair şüphemiz yoktur. Merkezi üretimle beraber kendini siyasi olarak ifade edip çevresiyle ilişki kuran üyeler, aynı zamanda merkezi kurulları da besleyecektir. Kadın yoldaşlarımız bu konuda isteklidir ve siyasi bir iradeyi ortaya koymaktadır.

Kadın çalışmaları partide kendiliğindenliğe terk edilemeyecek kadar önemli bir başlıktır. Türkiye Komünist Partisi, kadın çalışmasına dair sürekli, inatçı ve sabırlı bir çalışmayı hayata geçirmelidir. Merkezi olarak ideolojik ve teorik bir üretim sürekli kılınmalı bu üretimin örgütle buluşması için işlevli bir mekanizma yaratılmalıdır. Merkezi kurulları ve örgütü karşılıklı besleyen organik bir bağ kurulmalıdır. Örgütlerimizde emekçi kadın mücadelesinin yürütülmesi için hem örgütsel hem de siyasi araçlar geliştirilmelidir.

TKP'li kadınlar başlığı altında seslenme, parti dışında sınırlı bir etki yaratmakta ve kapsayıcı olmamaktadır. TKP'li kadınların parti çeperine seslenirken, boyun eğmeyen kadınları örgütlemek için siyasi bir seslenme kanalına ihtiyaç duymaktadır.

Karar Önerileri

1. Kadın alanına dair ideolojik ve teorik olarak kolektif üretim yapan ama aynı zamanda siyasi strateji geliştiren bir Kadın Bürosu kurulmalıdır. Kadın Bürosu'nun parti örgütü ile doğrudan organik bir bağı olmalı, üretimleri parti örgütünde siyasi bir karşılık bulmalıdır.
2. Kadın alanına dair parti içinde temel bir siyasi ortaklık ve netlik için parti içi eğitim materyali oluşturulmalı ve aday üye eğitimlerinde de okunması zorunlu tutulmalıdır.
3. 12. kongre sonrasında kadın alanına dair siyasi toplantılar yapılmalı ve bu konuda parti içindeki dağımlığa müdahale edilmelidir. Bir kadın konferansı yapılması hedeflenmelidir.
4. Yerel, üniversite ve işçi çalışmaları ile Kadın Bürosu arasında sağlıklı bir bağ kurulmalıdır.

5. Parti yayınlarında kadın alanına yönelik üretim yapılmalıdır.
6. Parti örgütleri yaşam alanlarını savunan, dinci gericiliğe karşı mücadele eden, yaşam tarzına müdahaleye ve yaşamın dincileştirilmesine karşı duran, şiddete ve militarizme karşı direnen, atölyede, fabrikada, evde, okulda, hastanede, büroda hakları için mücadele eden tüm kadınları örgütlemeyi hedeflemelidir.
7. TKP'li kadınlar, mücadele eden tüm kadınlarla inatçı, mücadeleci ve boyun eğmeyen bir kadın hareketi yaratmayı hedeflemelidir.
8. TKP'li kadınlar, dünya komünist kadın hareketleriyle bağını güçlendirmelidir.

12. KONGRE GENÇLİK KONFERANSI RAPORU

İKİNCİ CUMHURİYET'İN KRİZİ VE GENÇLİK

1. İkinci Cumhuriyet'in yaşadığı meşruiyet krizi gençlik⁶ alanında da yansımaları bulmuş, yeni düzen henüz kuruluş aşamasında geniş gençlik kesimlerini kapsayamamıştır. Türkiye'nin aydınlanmacı ve bağımsızlıkçı birikimi İkinci Cumhuriyet tarafından tasfiye edilemediği gibi, düzen bu birikimi soğurabilecek kanalları oluşturmada başarısız kalmıştır. Bu durum özel olarak gençlik alanında daha şiddetli sonuçlar doğurmuştur.

2. Birinci Cumhuriyet'in tasfiyesi sürecinde liberalizm ve dinci gericiilik arasında kurulan ittifak, gençlik içerisinde dar anlamda bir bozucu etki oluşturmayı başarmıştır. Ancak rejim, geniş gençlik kesimlerini temsil eden bir kimlik yaratamamıştır. İkinci Cumhuriyet'i inşa çabasında gençliğe dinci-gericiliğin ötesinde bir seçenek sunamayan AKP, gençlik alanında başarısızlığa mahkum bir denemeyi hayata geçirmeye çalışmıştır. AKP ile gençlik arasındaki kan uyuşmazlığı olarak tanımladığımız bu durum, geniş gençlik kesimlerini sosyalizmin siyasi ve ideolojik seslenmesine açık hale getirdi. Gençlik, bu süreçte İkinci Cumhuriyet'in yaşadığı krizin en somut yansımalarının olduğu toplumsallıklardan biri haline geldi. Özellikle, 2011 sonrası süreçte gençliğin kimi uğraklarda öne çıkması öznel tercihlerin değil, nesnel bir sürecin ürünüdür.

6 İşçi ve işsiz gençlik mevcut sınıfsal konumlarından bağımsız değerlendirilemeyeceği için, konferansımızdaki gençlik tartışmalarının merkezinde, üretim süreçlerinin dışında kalması ve ideoloji üretim merkezlerine yakınlığı nedeniyle sahip olduğu aydınlaşma potansiyeli üzerinden bir politik kategori ifade eden öğrenci gençlik olacaktır.

3. Haziran Direnişi'nin gençlik alanındaki en önemli sonucu, aydınlanmacılık ve özgürlükçülük arasında kurulan özgül ilişkidir. Özellikle 80 sonrası süreçte üniversite alanında, düzenin bozucu etkileriyle yerleşen liberal özgürlük algısı zayıflamaya başlamıştır. Gençlik alanında, aydınlanmacılık ve özgürlükçülük üzerinden etki yaratan bir kimlikle siyasal alana çıkmak mümkün hale gelmiştir.

4. Öğrenci gençliğin emek süreçlerine dahil olma oranı giderek artmaktadır. Giderek çok daha fazla genç, bir yandan eğitimine devam ederken bir yandan da emek sömürüsüne tabi hale gelmektedir. Bu durum sınıfı ideolojik ve siyasal olarak ileri çekebilecek bir olanak ortaya çıkarmıştır.

5. Yeni bir kuşak yaratma hedefi, bir yandan komünist bir kadro kuşağı yaratma anlamında bir örgütsel bağlama işaret ederken, bir yandan da genç bir kuşağın aydınlanmacılık, bağımsızlıkçılık ve özgürlükçülüğün sosyalizmle kuracağı ilişkinin belirlenimi altında yaşayacağı bir politik gelişime denk düştüğü ölçüde siyasal bir hedefi ifade etmektedir.

6. Yeni bir kuşak yaratma hedefi kaba bir 68 öykünmeciliğine veya nostalgisine indirgenemez. 68 kuşağını şekillendiren ve demokrat bir çizgiden sosyalist bir çizgiye uzanmalarını sağlayan nesnellikle bugünün nesneliliği arasında önemli farklar vardır. Dönemin gençliği, Türkiye'de burjuva devriminin ileri bir ucu olarak ortaya çıkan 1961 anayasası sonrasında ileriye yönelik arayışlarını sürdürmüş, özellikle kalkınma ve demokrasi isteğini içinde barındıran tam bağımsızlık sloganı çerçevesinde bir yönelime girmiştir. Bu yönelimin burjuvazi tarafından kapsanmasının dönemsel olarak mümkün olmayışı, dünya ölçeğinde sosyalizmin etki alanının genişlemesi ve prestijinin yüksekliği ile birleştiğinde geniş gençlik kesimlerinin sosyalist ideoloji ile ilişkilenmelerine zemin hazırlamıştır. Bugünkü tablo ise oldukça farklıdır. İkinci Cumhuriyet'in kuruluşuna yönelik adımların, 1923'ün ortaya koyduğu siyasal ve ideolojik paradigmadan tarihsel anlamda daha geri sınırlara yönelmesi ve ilerici kazanımların tasfiye edilmesi, gençlik içerisinde ideolojik anlamda alan boşalması anlamına gelmiştir. Rejimin gençliğe ilişkin kapsayıcı bir yeni hamle yapma yeteneğinden yoksun oluşu geniş gençlik kesimlerini İkinci Cumhuriyet'te önemli bir direnç odağı haline gelmiştir.

Dolayısıyla bugün gündemde olan, boşalan alanlarla sosyalizm arasında daha doğrudan bir ilişki kurmanın olanaklı hale gelmesidir. Haziran direnişi ile birlikte ortaya çıkan duyarlılık ve Türkiye dış politikasına ilişkin gençlik içerisinde gelişen tepkiler, bugünün gençliğinin kuruluş aşamasında ciddi krizler yaşayan rejime dönük tepkisinin belirli başlıklarda yoğunlaştığını göstermektedir. Bu başlıklar aydınlanma, özgürlük ve bağımsızlıktır. Gençlik içerisinde karşılık bulan bu üç değerın genel olarak rejim özel olarak da herhangi bir burjuva özne tarafından soğurulamaması ve kapsanamaması, sosyalizmin gençlik alanına müdahale olanaklarını ciddi bir biçimde artırmaktadır. Bu anlamda, gençlik çalışmalarımız bağımsızlıkçılık, aydınlanmacılık ve özgürlükçülük alanında daha cesur hareket etmelidir.

GÜNCEL SİYASİ GÖREVLERİMİZ

- 1.** TKP'nin gençlik alanındaki en temel iki görevi AKP'nin kapsayamadığı geniş gençlik kesimlerini aydınlanmacı ve özgürlükçü bir kimlik etrafında örgütlü kılacak mekanizmaları inşa etmek ve yeni bir komünist kadro kuşağı yaratmaktır. Komünist kadro kuşağının temel niteliği, aydınlanmacı ve özgürlükçü dinamiği sosyalizmin belirleniminde yeniden üretecek bir yaratıcılık ve gelişkinlik olmalıdır.
- 2.** Üniversiteler ve liseler ülkede süren canlı siyasal süreçlerden ayrı mekanlar olarak ele alınamaz. Üniversiteliler ve liseliler kendi politik tutumlarını, başka birçok belirleyici faktör olmasına rağmen son kertede ülkedeki siyasal taraflamalardan çıkarmaktadırlar.
- 3.** Ülkemizde solun geniş gençlik kesimlerinin temsiliyetini alması, gençlik adına söz söyleme yeteneği göstermesi olanaklıdır. Ancak tek tek örgütlü solun üniversite ve liselerdeki yaygınlığı henüz bu olanağı siyaset alanında başarıya taşıyabilecek boyuta ulaşmamıştır. Türkiye tarihinde de görüldüğü gibi, gençliğin bir siyasal aktör olarak öne çıkışını kalıcılaştırdığı uğraklar, solun gençlikle kurduğu bir temsiliyet ilişkisi sonrasında gündeme gelmiştir.
- 4.** Haziran sonrası oluşan Türkiye tablosu, gençlik içerisinde aydınlanmacı ve özgürlükçü bir kimliğin örgütlenmesinin mümkün olduğunu ortaya çıkarmıştır. Aydınlanmacılık ve özgürlükçülükle beraber komünist kimliğimizin bir parçası olan emekçi halkın

yanında olma, eşitlikçilik, bağımsızlıkçılık gibi değerlerin de bir gençlik kuşağının karakterini şekillendirmesi olanaklıdır. İkinci Cumhuriyet'in ideolojik, siyasi ve giderek iktisadi sıkışmasıyla da bağlantılı olan bu tablo, sosyalizmin yukarıda bahsedilen motiflerle daha doğrudan ilişkiler kurmasının ve gençlik içerisinde önemli bir güç kazanmasının önünü açmaktadır.

5. TKP'nin merkezi açılımları ve siyasi çıkışları üniversitelere de en güçlü şekilde taşınacak, sosyalizmin sesi üniversiteli kadrolarımız tarafından kampüslerde görünür kılınmaya devam edecektir.

6. Fikir Kulüpleri Federasyonu, aydınlanmacılık, bağımsızlıkçılık, özgürlükçülük ve eşitlikçilik gibi ideolojik motiflerin gençlik içerisinde örgütlü bir kimlik ve bir mücadele dinamizmi yaratmasını belirli bir ölçüde sağlamıştır. Bunun yanında, bahsedilen değerleri yeni bir ülke, yeni bir üniversite perspektifiyle ele alan FKF, üniversitelerde sosyalizmin siyasi hattını ve seslenebileceği ideolojik kanalları güçlendiren bir işlev görmektedir. Önümüzdeki dönemde FKF, bu konudaki eksiklerini gidermeli ve güçlenerek yoluna devam etmelidir.

7. Son dönemde ülkemizdeki gelişmelerden çıkarılabilecek sonuçlardan belki de en önemlisi, siyasal başarının yerleşiklikle doğrudan ilişkili olduğudur. Tüm çalışmalarımızda olduğu gibi, üniversite ve liselerde de yerleşiklik kaygısı olmaksızın ilerlemek mümkün değildir. Üniversiteli komünistler, bir yandan okudukları bölümlerle gerçek bağlar kurmalı, bir yandan da alanın genel atmosferini belirleyen çeşitli ideolojik-kültürel üretim merkezleriyle ilişkilendirilmelidir.

8. Partili öğrencilerin yaşam alanlarında yerleşik olmaları meselesi derslere devamlılık basitliğinde anlaşılmalıdır. Komünist öğrenciler sınıflarında, bölümlerinde ve/ veya okullarında gerçek bir etki alanına sahip olmalıdır. Bunun ilk koşulu, partili hayat ile kişisel hayat ayrımının silikleştirilmesi, bir bütünlük sağlanmasıdır. Kendinden menkul bir komünist kimlik yerine, yaşanan yerde yeneden üretilen bir kimliğe ihtiyaç vardır. Özellikle üniversitelerdeki hareketliliğin arttığı son iki yılda, öğrencilerin tekil olarak değil, geniş çevreleriyle birlikte siyasallaştığı düşünülürse, bu bir zorunluluktur. Kastedilen; öğrenci tepkisinin bir parçası olabilecek kadar

öğrenci, ona öncülük edebilecek bir biçimde komünist olunmasıdır.

9. Komünist öğrenciler, gelecekte edinecekleri mesleklerle barışık olmalı, gerektiğinde o kimlikle de mücadelenin bir parçası olabilmelidirler. Kendilerinin bu tür mücadelelerin parçası olmasının dışında, aynı mesleki geleceğe hazırlanan diğer öğrencilerle birlikte hareket etme kabiliyeti geliştirmelidirler. Bu faaliyet, komünist kimliğin gelecekte de yeniden üretimini kolaylaştırması anlamında da önemlidir. Üniversite öğrencilerinin çoğunlukla bir kimlik arayışında oldukları düşünülürse, mesleki kimlikler alanında bu tür bir kaygı aynı zamanda ideolojik bir mücadele anlamına gelecektir.

10. Yerleşiklik meselesinde önemli ve yukarıdaki tüm maddeleri kesen bir başlık da katılım meselesidir. Yaratılan ya da ilişkilenen tüm ara yüzelerde öğrencilerin karar süreçlerine katılımının sağlanması bir zorunluluktur. Komünist öğrencilerin çeşitli mücadele başlıklarında beraber hareket ettikleri komünist olmayan toplamlara öncülüğü didaktizmle değil karşılıklı etkileşimle birlikte kurması gerekir. Birlikte hareket edilen öğrencilere yön gösterilmesinin yanı sıra, onların özneleşebilecekleri bir düzlem yaratılmalıdır. Bugüne kadarki deneyimlerimize bakıldığında bunun uygulanabildiği örneklerde başarı sağlanmış, uygulanamadığı örneklerde ise toplantılar gerçeklikten kopmuştur.

11. Gençlik çalışmalarımız ülke gündemindeki yeni gelişmelere etkili yanıtlar üretebilen ve meşruiyet çizgisiyle kitleliliği buluşturabilen siyasal müdahaleleri hedeflemelidir. Bu müdahaleler sırasında güncelliğin yakalanması başlığında gerekli adımların hızlı bir biçimde atılması bir zorunluluktur.

12. Gençlik çalışmalarımızın yapacağı hamleler örgütlenirken kalıcılık hedefi esas alınmalıdır. Her hamle, geriye bıraktığı farklı düzeylerdeki örgütlülüklerle değerlendirilmek zorundadır. Bu örgütlülük tanımlı bir ara yüzey, topluluk ya da başka toplumsal örgütlenme formları olarak ortaya çıkabilir. Ortaya çıkan ya da ihtiyacın sona ermesi durumunda dağıtılabilecek formel ya da informel kurul ya da ekipler örgütlenmenin merkezine koyulmalıdır. Dışa dönük faaliyetler, bir takım şablonlara değil ihtiyaç ve gerçekliğe dayandırılmalıdır.

13. “Okumuş insan emekçi halka karşı sorumludur” sözünün gerekleri yerine getirilmelidir. Mücadele eden emekçilerin seslerini tüm topluma duyurabilmelerine destek olunmalı, özellikle Haziran sonrasında artan dayanışma duygusu daha ilerilere taşınmalıdır. Bugüne kadar gerçekleşen birçok işçi direnişine gençliğin desteği hem işçileri motive etmiş hem de direnişi gündeme getirebildiği ölçüde meşruiyet kazandırmıştır. Emekçi halka karşı sorumluluğu gündeme getirmesi gereken bir diğer başlık, doğal afet ve işçi katliamlarıdır. Van depremi ya da Soma katliamı gibi örneklerde bir yandan ortaya çıkan tepkiye öncülük edilirken bir yandan da bölge halkıyla dayanışma örgütlenmelidir. Son yıllarda bu tür örneklerde ortaya çıkan emekçi halkın yanında olma ve siyasallıkla bir arada olan dayanışma duygusu önemsenmelidir. Komünist öğrenciler, Türkiye gençliğinin halkına verdiği değeri ortaya koyacak çalışmalar örmelidir.

14. Mühendislik, sağlık, hukuk ve eğitim fakültelerinde bulunan yoldaşlarımız kendi mesleki alanlarıyla bağlantılı toplumsal mücadelelerle daha güçlü bir ilişki kurmalı, bu tarz gündemlerin üniversitelerin içerisinde de taşınacağı siyasal çıkışlar örgütlenmelidir.

A. Yeni Bir Kadro Kuşağının Yaratılması

1. Komünist kadro kuşağı

1.1. Üniversite ve liselerde önemli hedeflerimizden biri de komünist bir kadro kuşağı yaratmaktır. Sosyalist cumhuriyet arayışımızı gerçeğe dönüştürmenin yolu üretken ve müdahale yeteneğine sahip bir kadro kuşağına sahip olmaktan geçer.

1.2. Bir kadroyu tanımlayan en önemli özellik onun anlama ve değiştirme yeteneğidir. Bu gençliğin kendinden menkul sahip olduğu bir özellik olmadığı gibi ülke siyasetine yönelik örgütlü ve toplumsal karşılığa sahip bir müdahale olmaksızın çeşitli teknik önlemler aracılığı ile yaratılamaz. Kadro ancak dışa dönük bir arayışın ürünü olarak kendisini var edebilir.

1.3. Eğitim, örgütlenme, partili yaşam, toplumsal olaylarla ilişkilendirme ve öncülük gibi başlıklar Türkiye Komünist Partisi'nin

önümüzdeki dönemde kadro yetiştirme hedefleri açısından ayrılmaz bir bütünlük içerisinde ele alınmalı, hiçbir başlığın bir diğerinden rol çalmasına izin verilmemelidir.

2. Örgütlenme

2.1. Örgütlenme ve partinin gövdesini büyütme kuşkusuz olmazsa olmazımızdır. Bu büyümenin gençlik alanında hantal ve etkisiz bir örgütsel gövde sonucu yaratmamasının ön koşulu ise partimizin gerçek siyasi mücadeleler aracılığı ile örgütlenmesi ve partiliğin politik bir kimlik biçiminde sürekli olarak kendisini yeniden üretmesidir.

2.2. Örgütlenme için temel aracımız, içerisinde dinamik bir öncülüğü hayata geçirmek zorunda olduğumuz kitle örgütlenmeleridir. Mantıksal sonuçlarına ancak sosyalizm ve parti fikri temelinde ulaşılabilecek bir ideolojik zemine sahip olan kitle örgütü deneyimi ve parti üyelerinin bu örgütlenmelerdeki öncü konumu, partiye üye kazandırmak ve parti üyeliğinin standartlarını yüksek tutmak konusunda elimizi kolaylaştırmaktadır

2.3. Kitle örgütlerinin içerisinde ortaya çıkan ileri uçları örgütlemeyi hedefleyen stratejimiz, parti birimlerini daha sıkı tutmayı olanaklı hale getirmektedir. Daha etkin, disiplinli, formasyon düzeyi ve öncülük yeteneği yüksek, gerçek birimlere sahip olmak çok daha mümkün hale gelmiştir. Bu, aynı zamanda kitle örgütü deneyimlerimizde sıçrama yaratmak için bir zorunluluktur.

2.4. Partiye kazandırdığımız yeni yoldaşlarımızın toplumsal ilişkilerini geride bırakması, örgütlenmenin doğal bir sonucu olarak görülemez. Tersine, örgütlenme sürecinin doğal seyri, toplumsal bağların derinleşmesini işaret etmelidir. Örgütlenme, aynı zamanda parti siyasetinin ve partinin dönüştürücü gücünün yeni alanlara taşınmasının bir aracı olarak değer kazanmalıdır.

3. Parti Eğitimleri

3.1. Bir kadro kuşağı aynı zamanda sahip olduğu formasyon ile de anılır. Parti eğitimlerinin amacı, komünizmin tarihsel birikiminin çalışma alanlarında yeniden üretilmesi ve bu birikimin kolektif bilince çıkarılmasıdır. Temel eğitimlerin yanı sıra, düzenli bir plan

çerçevesinde tüm yoldaşlarımız için eğitim sürekli hale getirilmeli, birim yapıları aynı zamanda parti okulunun birer uzantısı olarak da işlev görmelidir.

3.2. Eğitim süreci, okumaların ve seminerlerin yanı sıra üretime yönelik bir içeriği de kapsmalıdır. Partililerden yalnızca seminerlerin sonucu olarak rapor yazmaları değil, parti yayınlarında ve birimlerde açılan siyasi tartışmalara ilişkin araştırma yapımları ve partinin merkezi üretimini besleyecek kanallara yönelmeleri hedeflenmelidir.

3.3. Partimize yeni katılan arkadaşlarımızın bir süredir kitle örgütünde mücadele ettiği veri alınmalıdır. Bu anlamıyla partiye katılanlar bir mücadele pratiğinin içerisinde örgütlenecek, temel bir mücadele birikimine sahip olup komünist mücadelenin tarihsel boyutunu öğrenmeye ve kavramaya çalışacaklardır. Parti eğitimleri bu arayışı teorik, siyasal ve örgütsel formasyon ile buluşturmalı, partiden beklenen doygunluğu karşılamalıdır.

3.4. Öğrenci çalışmalarımız açısından asgari formasyon eşiği daha yüksekte tutulmalıdır. Daha çok okuyan ve biriktiren bir toplam olarak genç kuşaklara belirli bir tarihsel bilinç kazandırılması önemlidir. Öğrenci çalışmalarına ilişkin yapılacak eğitim çalışmaları daha fazla önemsenmeli, temel eğitimin yanında iç eğitim süreçlerini canlandırabilecek ve işletilmesinin sürekliliğinin garantisi olacak önlemler alınmalıdır.

3.5. Eğitimlerin sürekliliği için mekanizmalar oluşturulmalıdır. Geri bildirim mekanizmaları işletilmeli, ortaya çıkması doğal olan başarısız sonuçlar yapılan planları geri çekmek üzere birer bahane olarak değil, daha verimli planlama yapmak için olanak olarak değerlendirilmelidir. Gündelik mücadelenin yoğunluğunun partinin eğitim sürecini sıfır noktasına taşımasını engelleyecek tüm önlemler alınmalıdır.

4. Partili Yaşam

4.1. Öncü partinin temel kıstaslarından birisi, partili yaşamın öncülük üzerinden tarif edilmesidir. Parti birimleri, birimin çalışma alanında öncü konumlanışa sahip olmayı hedefleyen kadro bütünlüğünden oluşur.

4.2. Gençlik alanında partimizin hedefleri arasında kadro yetiştirmek kuşkusuz önemli bir yere sahiptir. Kadrolara ilişkin kendinden menkul, tarihten ve mekandan bağımsız bir tarif yapılamaz. TKP’de kadro tanımı da diğer tüm tanımların olması gerektiği gibi asgari bir süreklilik taşımakla beraber canlı ve devingendir. Kadro tanımı sosyalizmin güncel ihtiyaçları ve partimizin sosyalist devrim stratejisi çerçevesinde yeniden ve yeniden yapılmalıdır.

4.3. Kadrolara ilişkin tariflerde başka tüm çalışmalarımızda olması gerektiği gibi öğrenci çalışmalarımızda da apolitiklikten uzak durmak gerekir. Kadrolarımızın yaşam tarzı ya da belirli başka kültürel özellikleri başat değerlendirme kıstası olamaz. İdeolojik ve teorik birikim gibi başlıklar ise bir kolektifin içinde anlamlı bir bütüne ulaştırılmalı, tekil tekil yoldaşlarımızın bu başlıklar üzerinden dercelendirilmesine gidilmemelidir.

4.4. TKP’li öğrencilerin yaşadıkları yaygınlaşma ve toplumsallaşma sorunları basitçe bir “eğitim sorunu”na indirgenemez. Bugün TKP’li öğrencilere ilişkin yapılan “eğitimsizlik” tarifinde kendini somutlayan bakış; güncel siyasi hedef ve görevlerimizden ayrı tutulduğu ölçüde apolitik, derinlikten yoksun ve talihsiz bir yaklaşımdır.

4.5. Bugünkü sorunlarımızın içe dönük olarak algılanması ya da çubuğun buraya bükülmesi belirli bir gerçeklik payı içerse de farklı amaçlar taşımaktadır. Öğrenci ve diğer tüm çalışmalarımızın güncel görevi kendi alanlarında hali hazırda akan ya da öznel girdilerimizle belirli bir dinamizm bulan mücadelelerle ilişkilenebilecek ve müdahale yeteneği yüksek kadrolar yetiştirebilmektir. Öncülük görevinin yerine getirilmesi, öğrenci çalışmalarımızın bu doğrultuda başarı sağlayabilmelerine bağlıdır.

4.6. İlişkilenilmesi düşünülen geniş toplumsal kesimlerle ancak belirli bir çeşitlilik korunabildiği ve partinin merkezi siyasi hattı doğrultusunda kullanılabilirdiği ölçüde ileriye dönük adım atılabilecektir. Çeşitlilikten; yetiştirme tarzından farklı ilgi alanlarına kadar geniş, partinin ideolojik zemini ve politik hattının dışına taşmıyacak kadar da dar bir çerçeve anlaşılmalıdır. Bu çeşitlilik ortak siyasi hattı besleyecek ve zenginleştirecektir.

4.7. Öğrenci çalışmalarından hali hazırda öğrenciyken ya da mezun olarak ayrılan yoldaşlarımızın partili hayatlarındaki süreklilik

sağlanmalıdır. Birçok öğrenci yoldaşımız, öğrenci çalışmaları sırasında önemli roller üstlendikten sonra, başka çalışmalara geçtiklerinde partili hayattan silinmektedirler. Bunun temelinde plansızlık ve rol dağıtımındaki öznel tercihler etkili olmaktadır. Kadroların görevlendirilmelerinde kurumsallık esas alınmalıdır.

4.8. Partinin farklı mücadele alanlarına dair yaptığı açılımların ve deneyimlerin kolektifleştirilememesi partili yaşamı kurutan bir başka unsurdur. Partili mücadele birbirinden kopuk ilerleyen çalışma alanlarına değil, farklı çalışma alanlarının birbirlerinden beslendiği bir zemine taşınmalıdır. Gençlik alanında kazanılan deneyimler partinin bütünü tarafından da değerlendirilmeli, farklı alanlardaki pratiklerimizin de parti gençliğinin gündemine taşınmasının önü açılmalıdır.

4.9. Yayınlar başlığında parti gençliğinin rolü yalnızca o yayınların satışının yapılmasına indirgenemez. Bugün partinin merkezi yayınlarını besleyebilecek bir birikim, parti gençliğinde mevcuttur. Bu konuda partimiz merkezi kurullarının ek önlemleri öğrenci kurullarıyla beraber planlaması ve hayata geçirmesi gerekir.

B. Kitle Örgütlenmesi, Araçlarımız ve Amaçlarımız

1. Fikir Kulüpleri Federasyonu

1.1. TKP'li öğrencilerin geride bıraktığımız üç yıl içerisindeki stratejisinin temelini, üniversitelerle organik bağ kurma, üniversitelerde yerleşiklik kazanma, gençlik temsiliyetini sağlama hedefleri oluşturmaktadır. Bu stratejinin sürekliliği sonucunda Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) ortaya çıkmıştır. FKF'de somutlanan kitle örgütü deneyimi, komünist öğrenciler açısından pek çok olanağı beraberinde getirmektedir.

1.2. Siyasal alanda AKP'nin karşısına çeşitli uğraklarda birçok defa çıkan üniversiteli gençlik, ODTÜ Ayakta eylemlerinde görüldüğü gibi yalnızca üniversitelerde değil, en geniş anlamıyla halk içerisinde de bir umudu temsil etmektedir.

1.3. Üniversitelerde yürütülen mücadelenin komünistler açısından bir diğer anlamı da üniversitelerin ideolojik hegemonyanın yeniden üretildiği alanlardan birisi olmasıdır. Toplumun ideoloji üreten kurumları olan üniversitelerde AKP'nin dinci gerici ideolojik hattı yerleşiklik kazanamamış, özellikle Haziran Direnişi sonrası dönemde bu alanda oluşan ciddi çatlaklar AKP'nin toplumsal alanda ideolojik yeniden üretimini sekteye uğratmıştır. FKF deneyimi, hem bu bağlamda çatlaklara yerleşerek üniversitelere içeriden ideolojik müdahalede bulunmanın hem de böylelikle AKP'nin toplumsal alandaki krizini derinleştirmenin olanaklarını taşımaktadır. Bu olanaklar FKF deneyimini daha da ileri taşımayı, TKP'li öğrenciler açısından bir ödev haline getirmektedir.

1.4. Haziran sonrasında ortaya çıkan siyasal tablo aynı zamanda gençliğin çok hızlı bir biçimde örgütlenebilmesinin önündeki nesnel engelleri büyük ölçüde ortadan kaldırmıştır. Bu tabloda FKF, tüm eksiklerine ve bırakılan boşluklara rağmen birçok üniversitede gençliğin AKP karşıtı arayışının temsilcisi konumuna çok hızlı bir biçimde yerleşmeyi başarmıştır.

1.5. İkinci cumhuriyet rejiminin kurumsallaşma çabalarının önümüzdeki dönem üniversitelere dönük yeni saldırılar anlamına geleceği ne kadar açıksa, bu saldırıların gençliğe boyun eğdirmesinin en azından yakın gelecekte mümkün olmadığı da o kadar açıktır.

2. Kulüp ve Topluluk Çalışmalarımız

2.1. Öğrenci kulüpleri içerisinde yürütülen çalışmalar üniversitelerde yerleşiklik kazanma stratejisinin en önemli ayağını oluşturmaktadır. Fikir Kulüpleri Federasyonu bu doğrultudaki çalışma pratiğimiz içerisinde geldiğimiz en ileri nokta olsa da FKF'nin geçtiğimiz sene kendisini bir kitle örgütü olarak var etme çabası kulüplerin FKF içerisindeki etkinliğini ciddi bir biçimde sekteye uğratmıştır. Sene başında FKF ile ilişkilenecek farklı ilgi alanlarına sahip birçok öğrenci ile iletişimin süreklileştirilememiş olmasının en önemli sebeplerinden birisi olarak bu durum karşımıza çıkmaktadır. Üniversitelerin atmosferine müdahale ve geniş öğrenci toplamlarıyla birlikte verilecek ideolojik ve kültürel mücadele, kulüpleri kapsamaksızın düşünülmemelidir. Önümüzdeki dönemin en önemli görevlerinden bir tanesi öğrenci kulüplerinin yeniden

FKF içerisinde birer özne haline getirilmesidir. FKF'nin üniversite-lerdeki koordinasyon ve karar alma süreçleri bu işleyişi sağlayacak şekilde yeniden düzenlenmelidir.

2.2. Üniversite içerisinde çıkan yayınlar kulüp çalışmalarımızın önemli gündemlerinden biri haline getirilmelidir. Bütünlüklü bir üniversiteli kimliği oluşturmanın önemli araçlarından biri olan yayınlarımızın içeriği güçlendirilmeli ve araçlarımız çeşitlendirilmelidir.

3. Yayın Faaliyetlerimiz

3.1. Bir çok alan yayını çıkarıyor olmakla birlikte geçtiğimiz yıl üniversitelerdeki asıl yayın faaliyetimizi Yeni Yazılar dergisi oluşturdu. Dergi Türkiye'de genel solcu dergicilik dışında bir pratik sergilemiş ve özellikle kültürel alanlarda gençlikle nasıl bağ kurulabileceğine dair önemli örnekler göstermiştir.

3.2. Ancak bunun yeterli olmadığı açıktır. Yeni Yazılar dergisinin aktüel siyasi gündemlerle bağı artırılmalıdır. Yeni Yazılar dergisi, gençlerin yalnızca bilmedikleri ilgi çekici konularda birikim kazandıkları bir dergi olarak düşünülmemeli, taraflaştırıcı yönü artırılmalıdır.

3.3. Önümüzdeki dönem üniversitenin genel atmosferinde etkili olacağını düşündüğümüz ideolojik kodlar dergide derinleştirilmeli, yayın faaliyetimizin dışı dönük eğitim aracı olma, örgütsel birliği güçlendirme ve harekete geçirme işlevi güçlendirilmelidir.

3.4. Alan yayınlarımız yeniden ele alınmalı, her bir alan yayınına kendi alanlarına dair özel bir politik misyon yüklenmelidir. Alan yayınlarımızın ortak hedefi, sosyalizm mücadelesinin güncel sorunları ile alanların siyasal sorunları arasında bağ kurmak ve örgütleyici bir nitelik taşımak olmalıdır. Misyon tarif edemediğimiz alan yayınlarımız sonlandırılmalı, hitap ettiğimiz mücadele alanlarına ilişkin başka üretim faaliyetleri yaratılmalıdır.

4. Liseli Meclisleri

4.1. Sene başında alınan karar doğrultusunda lise çalışmamız, önüne tüm liselerde meclisler kurma ve bu meclisler aracılığıyla liseli gençlik içerisinde bir temsiliyet oluşturma hedefini koydu. Meclisler, Haziran direnişinin en hareketli kesimlerinden biri olan liselilerin kendini ifade edebileceği, özneleşebileceği bir örgütlenme platformu olma amacıyla yola çıkmıştır.

4.2. Solcu Liseliler çalışmamız ise, bu meclislerin siyasal hattını belirleme ve buradan parti siyasetini liselerde belirleyici bir etken haline getirme görevini yüklediğimiz liseli kadro çalışmamız olarak kurgulanmıştır.

4.3. Geline süreçte meclislerin başarılı olduğu örnekler, Solcu liselilerin çevreleri ile birlikte devindiği ve onlara öncülük edebildiği örneklerdir. Bunun yanında okuldaki kulüplerin etkili kullanıldığı kimi örnekler meclis çalışmamızı beslemiş, kimi alanlarda çıkartılan yayınlarla meclisler, liselilerin üretimlerini var edebildiği alanlar haline gelebilmiştir.

4.4. Ancak bu tablo, meclis çalışmalarının genelinde yaratılamamıştır. Solcu liselilerin meclislerin merkezinde duramadığı ve öncülük misyonunu yerine getiremediği örneklerde meclisler ya başarısız olmuş ya da yıl ortasında dağılmıştır. Bunun yanında daha önce lise çalışmamızın olmadığı kimi okullarda kurulan meclislerde iyi örnekler yaratılabilmektedir.

4.5. Genel duruma bakıldığında Liseli Meclisleri yola koyulma hedefleri açısından etkisizleşmiş, Solcu Liseliler ise bu etkisizleşmenin önüne geçebilecek direnci sergileyememiştir. Bu direncin sergilenememesinde şüphesiz en önemli faktör, liselilerin kendi alanlarında birer özneye dönüşmesi sürecinde yaşadığımız sıkıntılardır. Bu sıkıntıların nedeni olabilecek örgütsel alışkanlıklar derhal terk edilmeli çalışma yaptığı alanın öznesi ve öncüsü olan bir liseli profili yaratmak, lise çalışmasının en önemli hedeflerinden biri olmalıdır.

4.6. Meclislerin Türkiye genelindeki durumlarına bakıldığında, olumlu örnekler ile yola devam etmemiz gerektiği açıktır. Her sene başında yeni bir kampanyayla yola çıkan bir lise çalışmasından ziyade liselere dair genel bir stratejinin geliştirilmesi ve araçların bu strateji doğrultusunda değişebilmesi gerekmektedir.

4.7. Önümüzdeki dönem lise çalışmalarımızın temel stratejisi, çevrelerini harekete geçiren Solcu Liselilerin merkezinde durduğu bir kitlelilik yakalamak olmalıdır. Bunun için öncelikle kurulan meclislerin alanlarında kalıcılılaşması ve diğer meclislerle birlikte kurumsallaşma gibi bir hedefi önlerine koymaları gerekmektedir.

Kurumsallaşma hedefi, sene başında tarif edilen bir kurumsallık aracılığı ile değil, çalışmanın ulaşması gereken bir düzey olarak kurgulanmalıdır.

4.8. Liselerde kalıcılık, süreklilik ve yerleşiklik önümüzdeki dönemin temel hedefi olmalı, bu hedefin hayata geçtiği okullarda meclisler kurulmalıdır. Solcu Liselilerin var olan çevrelerinin ötesine geçmeyen yedi sekiz kişilik meclisler, yukarıdaki hedefler açısından herhangi bir gerçeklik ifade etmemektedirler.

5. Solcu Liseliler

5.1. AKP'nin gerici kuşatmasının liseleri boğduğu bir döneme doğan Solcu Liseliler, YGS eylemleriyle sol bir kimliğin liselerdeki tepkiselliği örgütleyebileceğini, en azından yönlendirebileceğini göstermiştir. Haziran'la birlikte ortaya çıkan tablo ise, Solcu Liselilere bu kimliğin yayılması ve kitleselleşmesi yanında liselerdeki temsiliyetin elde edilmesi açısından fırsatlar sunmuştur.

5.2. Haziran Direnişinin öncesinde de liselere bakıldığında toplumsal olaylara, toplumun diğer kesimlerinde göre daha refleksif ve kitlesel yanıtlar verebildikleri görülmektedir. Bunlara en iyi örnekler Filistin boykotu ve YGS eylemleridir.

5.3. Ancak liselerdeki bu refleksif tepkiselliğin süreklilikten uzak olması bir veridir. Bu veriyi temel alan uzun vadeli bir strateji olmadan tabloyu değiştirmek mümkün değildir. Bu durum, Solcu Liseliler çalışmasının yeniden kurgulanmasını zorunlu kılmaktadır.

5.4. Önümüzdeki dönemde Solcu Liseliler çalışması, öncülüğün temel alındığı bir kadro çalışması olarak kurgulanmalıdır. Yıllardır ulaşılmak istenen "liselilerin inisiyatif aldığı bir çalışma" hedefi, barındırdığı tüm risklere rağmen denenmek zorundadır.

5.5. Okullarındaki ve bölgelerindeki çalışmaların planlanması ve uygulanması konusunda Solcu Liseliler aktif rol ve sorumluluk almalıdır.

5.6. Solcu Liseliler'in eğitimleri de bu hedef doğrultusunda şekillenmelidir. Bu doğrultuda Sosyalizm Okulları'nın tekrar gündeme gelmesi gerekmektedir.

5.7. Liselilerin geleceğin üniversitelileri ve emekçileri olacağı göz önüne alındığında kişisel iddialarıyla siyasi iddialarını birleştiren bir kuşak hedeflenmelidir. Bu hedefe ancak her iki iddianın geliştirilmesine zemin hazırlayan bir örgütsel anlayışla ulaşılabilir. Örneğin meslek lisesi öğrencilerinde sıklıkla görülen mesleki alandan kopma eğilimini beslemeyecek bir genç emekçi kuşak yetiştirme hedefi lise çalışmalarının önünde bir görev olarak durmaktadır. Lise çalışmamız, temas halinde olduğumuz tek bir lisenin dahi sınav sonrası almış olduğu puana göre gelecek hedeflerini belirlediği bir tabloyu kabullenmemeli, lise yaşamı boyunca geleceğe dönük planlamaları liselilerin ufkunu açacak şekilde liselilerle birlikte yapmalıdır

6. Solcu Dergisi

6.1. Solcu Dergisi, geçtiğimiz bir yıl boyunca lise çalışmalarımızın merkezinde durduğu meclislerin yayın organı olma amacını taşıdı. Bu amaca, yıl boyunca yapılan çeşitli denemelerle ulaşılmaya çalışılsa da başarılı olunamadığı ortadadır. Solcu Dergisi, liselilere hitap etmek ve liselilere müdahale etmek arasında sıkışıp kalmıştır.

6.2. Solcu Dergisi parti içerisinde bir heyecan yaratan ve bir sonraki sayısı merakla beklenen bir yayın olmaktan uzaklaşmış, partili mücadelenin gündeminde yer edinememiştir.

6.3. Önümüzdeki dönemde Solcu Dergisi, öncü bir komünist liseli kuşağı beslemek ile liselilere hitap edebilen bir yayın olma hedefini ve bu iki ucun arasındaki gerilimi veri alarak çıkmalıdır. Bunun için lise sorumlularının kaleme aldığı, ideolojik vurguların arttırıldığı ve siyasal doğrultunun belirlendiği bir bölüm haricinde liseliler tarafından çıkarılmalıdır. Lise sorumlularının bahsedilenlerin dışındaki rolü yönlendirmek ve yol açmaktan ibaret olmalıdır. Solcu'nun aynı zamanda üreten liseliler için de bir mecra olma işlevi görmesi gerekmektedir.

7. Liseli Meclisleri FKF İlişkisi

7.1. Haziran Direnişi'nde, Berkin Elvan boykotlarında, Soma protestolarında Türkiye gençliği bir bütün olarak halk hareketinin dinamik, yaratıcı ve kararlı bir unsuru olarak kendisini göstermiştir. Liseli ve üniversiteli gençlik, kendi özgünlüklerini barındırmak ile

birlikte oldukça benzer bir profil sergilemişlerdir. Partimizde lise ve üniversite çalışmalarının hiçbir geçişkenlik ve ortaklık taşıyor oluşu gençlik çalışmalarımızı bahsedilen uğraklarda beraber hareket etmekten alıkoymakta ve ilişkiyi hantallaştırmaktadır. Türkiye Komünist Partisi gençliğe dair strateji oluştururken bu durumu bir çözüm geliştirmek zorundadır.

7.2. Haziran sonrasında FKF üniversite meclisleri ve liseli meclislerinin de benzer temsiliyet hedefleri ile yola çıkmış olması yine önemli bir veridir. Üniversitelerde bu arayış uygulama zorlukları yaşansa da belirli bir çerçeveye

kavuşmuştur, geliştirilmelidir. Liselerde de bu arayışın olumlu örnekleri olmuştur; fakat bir çerçeve eksikliği yaşanmaktadır. Bu sorun her iki çalışmamızda da ertelenemez. Bu alana ilişkin çerçeve, yeni döneme başlarken oluşturulmuş olmalıdır.

7.3. Bahsedilen veriler ve Türkiye gençliği toplumsal olaylara neredeyse bir bütün olarak tepki verirken, iki ayrı alandaki çalışmamızın önemli çıkışlarda ayrıksı bir görüntüsü sergilemesi dikkate alındığında, FKF ve liseli meclisleri arasındaki ilişkilere dair yeni bir değerlendirme yapmamız gerektiği açıktır.

7.4. FKF deneyimi, genel olarak solcu liseliler arasında da pozitif bir anlam kazanabilmiştir. Ülkenin bütününe seslenen ve belirli bir temsiliyeti yakalayabilmiş bu çalışmanın liselere yönelik olumlu etkiler yarattığı ve daha fazlasını yaratabileceği de açıktır. Bu doğrultuda liselere dönük FKF örgütlenmesi gerçek bir gündem olarak önümüzde durmaktadır.

7.5. Ancak bu soruna kolaycı bir bakış ile yaklaşılmamalıdır. Kongre öncesinde yapılacak olan gençlik konferansında genel hatlarıyla bir çerçeve oluşturulmalı, gelecek sene başında yapılacak konferans ile son hali verilmelidir.

7.6. Üniversitelilerin liseliler için etüt merkezleri kurmaları ve dayanışma derslerinin yanı sıra birlikte kültürel faaliyetler organize edilmesi de bunlarla birlikte değerlendirilmeli, lise ve üniversite çalışmalarımız arasında sıkı bir koordinasyon tesis edilmelidir.

8. Gençlik Dernekleri

8.1. Türkiye solunun önemli bir bölümü dernekçiliği uzunca bir süredir terk etmiş, partimiz üniversitelerde dernekçilik benzeri arayışlarla değil politik hedefler ile örgütlenmenin başat olduğu konusunda öncü bir misyon üstlenmiştir. Ancak bu durum, kendiliğinden kurulan gençlik dernekleri ile ilişkileneceğimiz anlamına gelmemektedir.

8.2. Türkiye Komünist Partisi'nin yerleşme hamlesinin adımlarından biri de ilgili alanlardaki kendiliğinden örgütlenmelerle organik bağlar kurarak TKP'nin genel siyasi hattının bu örgütlenmeler içerisinde yeniden üretilmesini sağlamaktır. Gençlik derneklerinin gençlik çalışmamız içerisinde tuttuğu yer de bu bağlamda ele alınmalı, gençlik derneklerinin FKF ile organik bir bağ kurması sağlanmalıdır. Geçtiğimiz yıl kimi yerelliklerde bunun başarılı örnekleri yaratılmıştır. Benzer örnekler artırılmalı, mümkünse koordinasyonları sağlanmalıdır.